

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618202712
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1618202712.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovéj v spore žalobcu: I. G., D.. XX.X.XXXX, Z., proti žalovanej: M. G., D.. XX.X.XXXX, Z. X, N., zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Patakym, Hlavné námestie 2, Kežmarok, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 31C/226/2018-467, zo dňa 27.10.2023 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu k veciam patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov m e n í tak, že bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu vyporiadava nasledovne:

P r i k a z u j e žalobcovi do jeho výlučného vlastníctva zostatok na bežnom účte vedenom Z., V..Z.. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý bol ku dňu zániku BSM vo výške 130,52 eura.

P r i k a z u j e žalovanej do jej výlučného vlastníctva zostatok na účte L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedenom S. Z. Z., V..Z., ktorý bol ku dňu zániku BSM vo výške 60.603,44 eura.

Žalovanej ukladá p o v i n n o s ť uhradiť celý záväzok vzniknutý zo zmluvy o splátkovom úvere č. 5065590606 uzatvorenej dňa 27.1.2015 s veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s. s nesplateným zostatkom ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva vo výške 121.333,48 eura.

P r i k a z u j e do výlučného vlastníctva žalovanej nehnuteľnosť v okrese O. v obci U., katastrálne územie U. evidovanú na liste vlastníctva č. XXXX, parcela reg. Y. s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 420 m², druh pozemku ostatná plocha a rozostavanú a neskolaudovanú stavbu na predmetnom pozemku nezapísanú na predmetnom liste vlastníctva, povolenú rozhodnutím stavebného úradu obce U., sp. zn. PL-2017/195/2413/A19/JL zo dňa 12.7.2017 ako stavbu rodinného domu s dvomi bytovými jednotkami.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi titulom vyrovnania 7.919,72 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu k veciam patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, že prikázal žalobcovi do jeho výlučného vlastníctva zostatok na bežnom účte vedenom Z., V.. Z.. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý bol ku dňu zániku BSM vo výške 13,52 eura; žalovanej prikázal do jej výlučného vlastníctva zostatok na účte L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedenom v Z. Z., V..Z., ktorý bol ku dňu zániku

BSM vo výške 60.603,44 eura; žalovanej uložil povinnosť uhradiť celý záväzok vzniknutý zo zmluvy o splátkovom úvere č. 5065590606 uzatvorenej 27.1.2015 s veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s., s nesplateným zostatkom ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva vo výške 121.333,48 eura; do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal finančné prostriedky vo výške 39.300 eur a vo výške 1.800 eur; do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosť v okrese O. v obci U., katastrálne územie U. evidovanú na liste vlastníctva č. XXXX, parcela registra C s parcelným číslom XXXX/XX, o výmere 420 m², druh pozemku ostatná plocha a rozostavanú a neskolaudovanú stavbu na predmetnom pozemku nezapísanú na predmetnom liste vlastníctva, povolenú rozhodnutím stavebného úradu obce U., sp. zn. PL-2017/195/2413/A19/JL zo dňa 12.7.2017 ako stavbu rodinného domu s dvomi bytovými jednotkami; žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom vyrovnania sumu 7.619,72 eura a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca doručil súdu 28.9.2018 žalobu, ktorou sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Podľa žaloby, k zániku BSM strán sporu došlo 22.3.2018 právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 31C 187/2017 zo dňa 16.3.2018 o zrušení ich BSM za trvania manželstva a až dňa 26.6.2018 bolo ich manželstvo aj právoplatne rozvedené (sp. zn. 8P/319/2017). Medzi aktíva zaniknutého BSM zaradil nehnuteľnosti v okrese O. v obci U. evidované na liste vlastníctva č. XXXX, parcela reg. Y. s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 420 m², druh pozemku ostatné plochy, ktorú nadobudli za sumu 33.000 eur kúpnu zmluvou zo 7.6.2016 a ďalej rozostavanú a neskolaudovanú stavbu na predmetnom pozemku nezapísanú na liste vlastníctva, povolenú rozhodnutím stavebného úradu obce U., sp. zn. PL- 2017/195/2413/A19/JL zo dňa 12.7.2017 ako stavbu rodinného domu s dvomi bytovými jednotkami. Tvrdil, že do predmetnej nehnuteľnosti v rámci svojej podnikateľskej činnosti investoval sumu 21.400 eur a hodnotu tejto celej nehnuteľnosti vrátane rozostavanej stavby stanovil na 55.000 eur, pričom ju žiadal prikázať do svojho vlastníctva. K aktívam v žalobe pôvodne zaradil aj nešpecifikované hnuťelné veci, ktoré užíva žalovaná nachádzajúce sa na adrese V. X, Z. a žiadal ich prikázať žalovanej. Žiadal vysporiadať taktiež finančné prostriedky na osobných bankových účtoch strán sporu a to navrhovateľov účet č. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 130,52 eura a účet žalovanej L. Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v neznámej výške. Poukázal na to, že jeho účet s koncovým číslom XXXX bol podnikateľským a namietal, že 6.10.2017 žalovaná násilným konaním vykonala z jeho účtu dve transakcie celkovo v sume 164.999 eur (1x 65.000 eur + 99.000 eur), pričom vo veci podal aj trestné oznámenie. Tvrdil, že žalovaná finančnú sumu nepoužila na zariadenie bežného chodu domácnosti a zostali výlučne v jej dispozičnej sfére, čím sa na úkor žalobcu obohatila. Medzi pasíva zaniknutého BSM zaradil dlžný zostatok zo zmluvy o poskytnutí úveru s veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 27.1.2015 č. 5065590606 na základe ktorej bola žalobcovi a žalovanej poskytnutá suma 100.000 eur a finančné prostriedky mali byť podľa ich dohody použité na financovanie stavebnej podnikateľskej činnosti žalobcu, pričom ku dňu zániku BSM mala zostatková suma úveru byť vo výške 92.674,77 eura. Z tohto dôvodu žiadal, aby celý úver prevzala na splácanie žalovaná. Podľa žalobcu by jej po vyplatení úveru zostala suma 72.000 eura (164.999,99 eura - 92.674,77 eura).

2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe za nespornú masu BSM označila nehnuteľnosti uvádzané v žalobe ako aj ich hodnotu vo výške 55.000 eur. Namietala investíciu žalobcu do nehnuteľnosti v sume 21.400 eur, keďže stavbu realizovali ako súkromné osoby s poukazom na vydané stavebné povolenie a prostriedky na stavbu boli z dvoch zdrojov a to pôžičky jej rodičov a z úveru č. 5065590606. Hnuťelné veci vylúčila z masy BSM, keďže ich zakúpila pred uzatvorením manželstva. Poprela, že by účet žalobcu bol iba jeho podnikateľským, keď z výpisov je zrejmé, že predovšetkým ho užíval na iné účely. Tvrdila, že namietané dva prevody z účtu žalobcu boli vykonané bez jej nátlaku a po vzájomnej dohode. Nesúhlasila s tým, že spoločný úver mal byť použitý na podnikateľskú činnosť žalobcu, a že by existovala dohoda o použití peňazí na jeho účte, keďže nemal ani živnostenské oprávnenie na stavebnú činnosť. Žalovaná argumentovala tým, že jej rodičia im poskytli postupne od decembra 2014 pôžičku v celkovej výške 80.000 eur a túto sumu im vrátila z prevedených peňazí z účtu žalobcu ešte počas trvania BSM. V rámci BSM žiadala zohľadniť, že zaplatila budúcim kupujúcim 23.6.2018 sumu 10.000 eur z titulu vrátenia zálohy a zmluvnú pokutu 10.000 eur, keďže so žalobcom porušili povinnosť dokončiť stavebné práce do štádia holodomu do 31.5.2018. Žiadala vysporiadať svoj účet s koncovkou XXXX (nie s koncovkou XXXX), na ktorom bol ku dňu 22.3.2018 zostatok vo výške 60.603,44 eura. Čo sa týka spoločného úveru žiadala do zostatku úveru započítať aj úroky a započítať jej úhrady od právoplatnosti rozsudku o rozvedení, keďže od rozvodu sama uhrádza splátky. So žalobcom sa zhodla, aby splácanie úveru prevzala sama. Avšak spor nastal v prípade spoločnej nehnuteľnosti, ktorú do svojho vlastníctva chceli prikázať žalobca aj žalovaná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), § 143, § 144, § 145 ods. 1, § 148 ods. 1, 149 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a vyporiadal BSM, ktoré zaniklo právoplatnosťou rozsudku o zrušení BSM za trvania manželstva, keďže k dohode medzi stranami sporu nedošlo, pričom uviedol, že inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) je základnou úpravou majetkových vzťahov medzi manželmi, pričom vzniká uzatvorením manželstva. S ohľadom na skutočnosť, že môže vzniknúť len medzi manželmi, treba vyvodiť, že jeho existencia je závislá na existencii manželstva a iba výnimočne môže nastať situácia, že bezpodielové spoluvlastníctvo zanikne a manželstvo aj naďalej trvá. V danom prípade došlo k zrušeniu BSM rozhodnutím súdu za trvania manželstva, č. k. 31C/187/2017, zo dňa 16.3.2018, právoplatným dňa 22.3.2018 (č. I. 17 spisu) a až následne bolo manželstvo medzi žalobcom a žalovanou rozvedené rozsudkom Okresného súdu Malacky č. k. 8P/319/2017, zo dňa 26.6.2018.

V prejednávanej veci mal súd prvej inštancie preukázané, že strany sporu uzatvorili manželstvo 11.6.2011, čím vzniklo ich bezpodielové spoluvlastníctvo a toto ich BSM zaniklo 22.3.2018. Súd prvej inštancie mal teda preukázané obdobie trvania BSM strán sporu od 11.6.2011 do 22.3.2018. Ďalej bolo nesporné, že strany sporu sa v lehote do troch rokov od zániku manželstva nedohodli na vyporiadaní BSM a 28.9.2018 žalobca podal návrh na vyporiadanie BSM na súde. Žalobca teda podal žalobu v lehote do troch rokov od zániku BSM a teda nenastala domnienka v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a súd bol povinný BSM strán sporu vyporiadať konštitutívnym súdnym rozhodnutím.

4. Súd prvej inštancie ozrejnil, že podstata vyporiadania BSM spočíva v jeho likvidácii. Súd nie je viazaný žalobným návrhom, pokiaľ ide o navrhované spôsoby vyporiadania BSM. Súd vykonáva vyporiadanie podľa vlastnej úvahy, vychádzajúc zo zásad obsiahnutých v § 150 Občianskeho zákonníka. Cieľom vyporiadania je komplexné usporiadanie majetkových vzťahov manželov podľa stavu ku dňu zániku BSM. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Avšak konanie o vyporiadaní BSM je zároveň sporovým konaním a vzhľadom na dispozičnú zásadu súd môže vyporiadať iba tie veci, ktoré strany urobili predmetom konania (analog. rozsudok NS ČR sp. zn. 22 Cdo 684/2004). Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Predpokladom riadneho vyúčtovania je, že súd správne zistí celkovú hodnotu aktív (hodnota vecí, pohľadávok), celkovú hodnotu pasív (dlhov) a správne ustáli celkový majetok bez dlhov ako rozdielu medzi aktívami a pasívami (pasíva odpočítava v ich plnej výške) (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 128/2012).

5. Súd prvej inštancie preto ako prvé zisťoval, rozsah aktív BSM, t. j. ktoré veci patrili do BSM ku dňu jeho zániku. Strany sporu medzi aktíva zaniknutého manželstva nesporne zaradili nehnuteľný majetok a to pozemok druh pozemku ostatné plochy zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, nachádzajúci sa v obci U. parcela registra Y. s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 420 m², ktorý nadobudli strany sporu počas trvania BSM kúpnu zmluvou zo dňa 7.6.2016 a ďalej rozostavaná stavba nachádzajúca sa na predmetnom pozemku, ktorá však nie je zapísaná na liste vlastníctva a ide o stavbu povolenú rozhodnutím stavebného úradu obce Láb, sp. zn. PL- 2017/195/2413/A19/JL zo dňa 12.7.2017 na stavbu rodinný dom s dvomi bytovými jednotkami ako miesto stavby pozemok v obci U.. Medzi stranami bolo nesporné, že s výstavbou predmetnej stavby začali počas trvania BSM a následne po zániku BSM už vo výstavbe nepokračovali a stavba do dnešného dňa zostala v štádiu rozostavanosti ako vyplýva z fotografií predložených do súdneho spisu (č. I. 191 - 196 spisu). Súd prvej inštancie konštatoval, že ide o hrubú stavbu bez zastrešenia, ktorá bola vystavená dlhodobým poveternostným vplyvom, na fotografiách bola zatečená a zrejme aj odstupom času stratila na reálnej hodnote. Čo sa týka skutočnosti, či rozostavaná stavba domu je samostatnou vecou, v zmysle ustálenej judikatúry je rozhodujúce, či boli na dome vybudované prvky dlhodobej životnosti (najmä zvislé a vodorovné konštrukčné prvky, konštrukcia strechy a schodište) a prípadne väčšina ostatných prvkov, ktoré stavbu charakterizujú ako vec v právnom slova zmysle. V danom prípade bolo jednoznačné, že stavba domu patrí do BSM, pričom na posúdenie skutočnosti, či ide o samostatnú vec boli súdu predložené iba fotografie (na č. I. 191 - 196 spisu). Je zrejmé, že na stavbe boli vykonané zvislé konštrukčné prvky oporné múry a jednotlivé priečky, pričom však absentuje strecha, prípadne schodište a teda nie je možné o rozostavanej stavbe hovoriť ako o samostatnej veci, ale ako o súčasť pozemku na ktorom je rozostavaná. Súd má za to, že či už v prípade, že stavba domu je samostatnou vecou alebo iba súčasťou pozemku, je potrebné pre právnú

istotu strán ju vysporiadať súčasne s pozemkom. V prípade, ak stavba je súčasťou pozemku ako vec, ktorá nemá ešte prvky dlhodobej životnosti, súčasne s pozemkom vytvára jeho hodnotu.

6. K hodnote nehnuteľnosti uviedol, že v danom prípade sa strany sporu už na začiatku sporu dohodli na cene celej nehnuteľnosti vrátane na nej stojacej rozostavanej stavby vo výške 55.000 eur a nepredložili žiadne dôkazy ohľadne ceny nehnuteľnosti. Súd ich opakovane poučil, že pri zisťovaní ceny nehnuteľnosti, ktorá tvorí predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, treba vychádzať z jej všeobecnej ceny určenej v závislosti od situácie na trhu s nehnuteľnosťami v danom mieste a čase, ku ktorému sa BSM vyporiadava. V prípade vyporiadania BSM je potrebné poznať čo najaktuálnejšiu trhovú hodnotu nehnuteľnosti pred jej vysporiadaním, inak by jedna zo strán sporu mohla byť znevýhodnená. Súd taktiež na pojednávaniach pred vynesením rozsudku vyzval strany sporu, či vzhľadom na odstup času aktualizujú cenu nehnuteľnosti, pričom strany zotrvali na dohodnutej cene. Výslovne súdu uviedli, že nenavrhujú žiadne dokazovanie a cenu odmietli, či už zvýšiť alebo znížiť v súvislosti so situáciou na trhu s nehnuteľnosťami. Keďže strany sporu nenavrhlí vykonanie dokazovania a trhovú cenu nehnuteľnosti urobili nespornou, súd prvej inštancie vychádzal z ich nesporných tvrdení a z hodnoty nehnuteľnosti v čase rozhodovania súdu vo výške 55.000 eur, pričom zdôraznil, že nemôže vykonávať dokazovanie bez návrhu strán sporu a neboli mu predložené listinné dôkazy a ani tvrdenia, ktoré by spochybňovali ich zhodné tvrdenia. Navyše rozostavaná stavba nachádzajúca sa na danom pozemku s určitosťou vzhľadom na jej nedokončenie a vystavenie poveternostným vplyvom po niekoľko rokov stratila na hodnote a teda suma 55.000 eur, na ktorej sa strany dohodli sa súdu prvej inštancie javila ako primeraná a nemal o nej pochybnosti.

7. Súčasne súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/62/19 zo dňa 23.7.2019 v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie v danom prípade nemusel vykonávať dokazovanie ohľadne danej skutočnosti, ktorá medzi účastníkmi nebola sporná a ich tvrdenie o hodnote danej nehnuteľnosti mohol bez ďalšieho zobrať za základ svojho rozhodnutia. Ide o prejav zásady formálnej pravdy v civilnom procese, v zmysle ktorej súd nemá povinnosť skúmať, či zhodné tvrdenia korešpondujú so skutočným stavom alebo nie. Pri prevzatí zhodných tvrdení strán je súd limitovaný jednak tým, že nemôže vziať za preukázané také zhodné tvrdenia strán, u ktorých existuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, ktorá v danom prípade nevznikla. Ďalším limitom je, že súd v zmysle citovaného ustanovenia nemôže prihliadať na zmeny zhodných skutkových tvrdení a potom je povinný vychádzať z pôvodne zhodne tvrdených skutočností. Preto pokiaľ v danom prípade strana sporu až v odvolacom konaní začala tvrdiť iné v rozpore s predchádzajúcim zhodným tvrdením oboch strán o hodnote nehnuteľnosti, na túto zmenu v tvrdení skutočnosti, na ktorej sa strany zhodli, v zmysle § 186 ods. 2 C. s. p. nemohol prihliadať. Bolo preto potrebné vychádzať z pôvodného zhodného tvrdenia strán.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aktíva zaniknutého BSM nesporne tvorili zostatky na účtoch žalobcu a žalovanej ku dňu zániku BSM a to účtu žalobcu vedeného v Slovenskej sporiteľni číslo Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom ku dňu zániku BSM vo výške 130,52 eura (viď bod 18 tohto rozsudku) a účtu žalovanej vedeného taktiež v Slovenskej sporiteľni, a.s. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX so zostatkom ku dňu zániku BSM vo výške 60.603,44 eura (viď bod 19 tohto rozsudku). Pre úplnosť uviedol, že žalobca v žalobe žiadal pôvodne vysporiadať účet žalovanej vedený v Z., V..Z.. Č.. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v jemu neznámej výške. Žalovaná počas výsluchu ozrejmla, že peniaze z účtu, ktorý uvádzal žalobca v žalobe vybrala ešte v čase trvania BSM a previedla ich na účet č. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Zástupca žalobcu potom na pojednávaní dňa 14.9.2022 uviedol, že žiadajú vysporiadať iba tento účet uvedený žalovanou a nie uvedený v žalobe a k tomuto nepredložili žiadne dôkazy a ani nezotrvali na vykonanom dokazovaní. Pokiaľ žalobca pôvodne v žalobe žiadal vysporiadať aj nešpecifikované hnuiteľné veci nachádzajúce sa v poslednom spoločnom bydlisku so žalovanou, po argumentácii žalovanej, že tieto hnuiteľné veci sú výlučným majetkom žalovanej, od ich vyporiadania ustúpil a strany zhodne na pojednávaní uviedli, že tieto hnuiteľné veci netvorí masu BSM a nežiadajú ich vysporiadať.

9. Ďalej žalobca v žalobe medzi aktíva BSM (bod 3.1.3 písm. b/ žaloby) zaradil finančné prostriedky, ktoré mali byť podľa jeho tvrdení určené na financovanie jeho podnikateľskej činnosti, pričom išlo o sumu 164.999 eur, ktorú žalovaná mala previesť počas trvania BSM 6.10.2017 dvomi prevodmi vo výške 65.000 eur a 99.999 eur z účtu žalobcu na svoj účet. Žalobca v žalobe tvrdil, že tieto prostriedky zostali v jej dispozícii a žalovaná ich nepoužila na kúpu domáceho zariadenia bežného charakteru. Medzi stranami bolo nesporné a aj vykonaným dôkazmi preukázané, že z účtu žalobcu bola 6.10.2017

žalovanou prevedená na vtedy existujúci účet žalovanej Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX celková suma 164.999 eur (pozri body 32-34 tohto rozsudku).

10. Zaradenie celej sumy 164.999 eur do BSM strán sporu bolo medzi stranami sporné, preto súd prvej inštancie pristúpil najskôr k riešeniu tejto otázky. V prvom rade uviedol, že čo sa týka skutkových tvrdení žalobcu (obsiahnutých v žalobe) o nezákonnosti a násilnosti prevodu sumy 164.999 eur na účet žalovanej z účtu žalobcu počas trvania BSM ako aj podnikateľskom charaktere účtu žalobcu, z ktorého mali byť peňažné prostriedky prevedené na účet žalovanej, tieto tvrdenia vyhodnotil z hľadiska predmetu sporu pre rozhodnutie za nepodstatné a bez relevancie. Skutočnosť, akým spôsobom si manželia počas trvania manželstva medzi sebou presúvali finančné prostriedky z účtu na účet (ktoré patrili samotným stranám sporu, nie tretím osobám), a či to bolo so súhlasom žalobcu alebo bez jeho súhlasu je pre vyporiadanie BSM nepodstatné. Relevantná z hľadiska predmetu sporu je iba prípadná námietka ohľadne prevodu finančných prostriedkov na účet tretej osoby a výberu peňazí niektorým s bývalých manželov a jeho nepoužitia v rámci BSM, ale samotné bezhotovostné prevody peňazí medzi účtami patriacimi samotným stranám sporu neboli pre posúdenie veci podstatné. Súd prvej inštancie uviedol, že nie je možné iba všeobecne žiadať zaradenie celého zostatku na účte bývalého manžela k nejakému dňu v minulosti pred zánikom BSM alebo celej transakcie medzi manželmi vykonanej ešte počas trvania BSM (celej sumy 164.999 eur) do masy BSM len preto, že si manželia medzi svojimi účtami (hoci by to bolo aj bez súhlasu dotknutého manžela) previedli určitú sumu, keďže táto stále ostáva spoločným majetkom.

11. Taktiež námietka žalobcu, že išlo o jeho podnikateľský účet z ktorého žalovaná prostriedky previedla na svoj účet a že prostriedky boli určené na jeho podnikateľskú činnosť bola pre rozhodnutie nepodstatná a žalobcom navyše aj nepreukázaná. Žalobca sám žiadal zostatok na svojom účte vyporiadať, ako aj predmetné peňažné prostriedky v sume 164.990 eur a netvrdil, že by nepatrili do BSM. Ak by tvrdil, že tieto prostriedky nepatria do BSM, súd by sa nimi ani nemohol v rámci predmetu tohto súdneho konania zaoberať. Je zrejmé, že všetky prostriedky na účtoch strán sporu tvorili masu BSM, keďže aj tvrdené výnosy z podnikania, tvrdený zisk z predaja inej spoločnej nehnuteľnosti strán sporu a podobne sú zdrojom masy BSM a majú obdobný charakter ako mzda. Aj v prípade, ak by žalobca preukázal podnikateľský účet (čo sa v spore nestalo), zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyplýva, že spoločným majetkom by mal byť len zisk z podnikania chápaný ako rozdiel medzi výnosmi z podnikania a nákladmi z podnikania, ktoré boli v súvislosti s ním vynaložené. Žalobca ničím nepreukázal, že by tieto finančné prostriedky tvorili majetok iného subjektu - podniku, pričom z jeho tvrdení vyplýva to, že tieto žiadal vyporiadať ako súčasť masy BSM. Až ak sú z výnosov podnikania obstarávané veci slúžiace na podnikanie, stanú sa výlučným majetkom podnikajúceho manžela. Napríklad nakúpený materiál, mzdy pre zamestnancov a podobne.

12. Ku dňu zániku BSM bol na účte žalovanej v Z. Z., V..Z.. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX už iba zostatok vo výške 60.603,44 eura (viď bod 21 tohto rozsudku). Medzi stranami sporu bolo nesporné a taktiež z prehľadu transakcií preukázané, že 10.10.2017 vykonala pred zánikom BSM žalovaná zo svojho účtu väčšiu transakciu sumy 80.000 eur na účet Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s označením mamina, ku ktorému iba rukou dopísala poznámku pôžička (do predloženého listinného dôkazu).

13. Žalobca potom, ako sa z vyjadrenia žalovanej k žalobe dozvedel, že mala sumu 80.000 eur poslať svojej matke na úhradu tvrdenej pôžičky, v replike (na č. I. 134 spisu) poprel existenciu tvrdenej pôžičky od rodičov žalovanej a následne v podaní zo dňa 12.5.2020 (na č. I. 271) doručenom súdu po otvorení súdneho pojednávania (v lehote troch rokov od zániku BSM) poukázal na príslušnú judikatúru, žiadal zaradiť túto sumu do BSM a taktiež vzniesol námietku relatívnej neplatnosti úkonu, ktorým žalovaná mala vyplatiť tvrdenú pôžičku vo výške 80.000 eur svojim rodičom. Konkrétne v predmetnom podaní uviedol, že žiada, aby bola masa BSM navýšená o sumu 164.999 eur (84.999 eur = zostatok na účte žalovanej 60.603,44 eura + suma 24.395,56 eura (viď bod 84 rozsudku) + suma odoslaná na účet mamy žalovanej 80.000 eur) Predmetné podanie žalobcu zo dňa 12.5.2020 bolo zástupcovi žalovanej doručené 5.11.2020 (doručenka je na č. I. 288 spisu).

14. Taktiež v podaní z 12.5.2020 uviedol (bod 2 podania), že nemá vedomosť o osude zvyšnej časti peňazí zo sumy 164.999 eur po odpočítaní zostatku na účte žalovanej ku dňu právoplatnosti zániku BSM vo výške 60.603,44 eura a sumy, ktorú odoslala žalovaná na účet svojej mamy 80.000 eur a to sumy 24.395,56 eura. Vyzýval žalovanú na preukázanie, na čo bol použitý tento rozdiel finančných

prostriedkov, pričom poukázal na to, že dôkazné bremeno jeho použitia má žalovaná. Žiadal tieto prostriedky zahrnúť do masy BSM tak, aby bol zostatok na účte žalovanej zvýšený o sumu 24.395,56 eura.

15. Súd prvej inštancie ozrejmil, že ohľadne použitia peňazí z BSM jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela (prevod na účet tretej osoby), ako aj výberov spoločných prostriedkov z účtu a ich zahrnutia do masy BSM v prípade konania o vyporiadania BSM existuje rozsiahla judikatúra najvyšších súdnych inštancií. Plnenie tretej osobe, pri ktorom absentuje právny dôvod, prípadne poskytnutie daru nie nepatrné hodnoty tretej osobe nie je bežnou záležitosťou, a to ani v prípade, ak ide o dar rodičom jedného z manželov (pozri zhodnotenie Najvyššieho súdu ČSSR z 3.2.1972, sp. zn. Cpj 86/1971, R 42/1972). Ak jeden z manželov bez súhlasu druhého manžela prevedie spoločné finančné prostriedky na účet blízkej osoby (bez ohľadu na to, či je blízkou osobou, alebo nie), nemožno takúto dispozíciu (prevod) bez ďalšieho považovať za použitie spoločného majetku výlučne na potreby disponujúceho manžela. Uvedené platí najmä v situácii, keď nie je tvrdené a preukázané, že tieto finančné prostriedky tento manžel aj skutočne spotreboval. Prevod finančných prostriedkov na účet tretej osoby nezakladá ani prevádzajúcemu manželovi možnosť týmito finančnými prostriedkami disponovať, a preto ho nemožno považovať za použitie majetku výlučne na potreby tohto manžela. Prevod spoločných finančných prostriedkov manželov z účtu (aj keď by jeho majiteľom bol len jeden z manželov) na účet tretej osoby, ku ktorému nemá ani jeden z manželov prístup, predstavuje nakladanie s majetkom, na ktoré sa vzťahuje § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takáto dispozícia nie je bežnou vecou týkajúcou sa spoločných vecí. Poškodený manžel môže voči tretej osobe, na ktorej účet boli finančné prostriedky prevedené, samostatne uplatňovať nároky z bezdôvodného obohatenia, t. j. zaplataenie finančných prostriedkov získaných z neplatného právneho úkonu. Prevod peňažných prostriedkov jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela na účet tretej osoby je relatívne neplatným právnym úkonom, ak tento úkon presahuje rámec bežných vecí týkajúcich sa spoločných vecí. Pri dovolaní sa relatívnej neplatnosti (poškodeným manželom) je tretia osoba povinná vrátiť finančnú sumu prevedenú zo spoločného majetku, a to formou jej vyplatenia aj len jednému z manželov v zmysle § 456 Občianskeho zákonníka (pozri kniha *Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, vybrané otázky aplikačnej praxe*, Ivana Zmeková, IURIS LIBRI, s.r.o., rok vydania 2018, str. 146, 150, 151 rozsudok NS ČR 22 Cdo 3336/2006, z 31.3.2009).

16. Pokiaľ jeden z manželov nakladá s vecou, ktorá bola v bezpodielovom spoluvlastníctve (napr. aj po zrušení spoločnej domácnosti alebo po zániku tohto spoluvlastníctva), spôsobom, ktorý je v rozpore s § 145 od. 1 Občianskeho zákonníka, súdy správne vychádzajú z toho, že pri vyporiadaní treba aj takúto vec zahrnúť do bezpodielového spoluvlastníctva, keďže zostáva v tomto spoluvlastníctve. Pokiaľ však išlo o platnú dispozíciu (napr. vec bola prevedená, darovaná, predaná a pod. na iného so súhlasom oboch manželov), túto vec už nemožno zahrnúť do bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa povahy právneho úkonu by do bezpodielového spoluvlastníctva bolo možné zahrnúť len peňažnú sumu alebo inú vec získanú za pôvodnú vec (NS SR sp. zn. 2 Cdo 122/2006, Zhodnotenie NS ČSSR z 03.02.1972, sp. zn. Cpj 86/1971, R 42/1972, kniha judikatúra BSM str. 20).

17. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/4/17, zo dňa 13.12.2018, v ktorom uviedol, že ak jeden z manželov za trvania manželstva vybral z účtu peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, potom on nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s § 144 Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve. Dôkazným bremenom v prípade použitia výberu z účtu urobeného len jedným z manželov bez vedomia druhého manžela nemožno zaťažiť toho, kto výber neurobil, keďže tento manžel nie je o použití vybraných súm nijako informovaný, a teda pokiaľ ide o ich použitie spravidla nemôže nič tvrdiť a dokazovať. Naopak, ten, kto peniaze vybral vie, ako ich použil, a preto je správne zaťažiť ho dôkazným bremenom pokiaľ ide o ich použitie. Do spoločného majetku nebudú zahrnuté len v prípade, ak bude preukázané ich použitie v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka. Takáto požiadavka vyplýva aj z pravidla, že dôkazné bremeno, pokiaľ ide o určité skutočnosti, leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Preto na jednom z manželov leží dôkazné bremeno pokiaľ ide o to, že došlo k výberu z vkladných knižiek, druhý z manželov potom musí preukázať, že tieto sumy už nemá a že ich použil spôsobom, ktorý nezakladá povinnosť ich vrátiť (porovnaj napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1135/2005, Krajského súdu Trnava č. k. 11Co/255/2018, zo dňa 24.9.2019).

18. Bezhotovostný prevod peňazí na účet rodičov jedného z manželov bez súhlasu druhého manžela riešil taktiež Krajský súd Prešov v rozsudku 3Co/53/2019, zo dňa 18.7.2019, v ktorom konštatoval, že odvolací súd mal preukázané, že jednotlivé výbery, s výnimkou výberov vykonaných 19.11.2007 v celkovej výške 290.000,- Sk ako aj prevodov na účet rodičov žalobcu v sume 145.000,- Sk. Odvolací súd nemal preukázané tvrdenie o splácaní pôžičky, ktorú mali poskytnúť rodičia a poukázal rovnako na skutočnosť, že v prípade výberu z účtu zaťažuje dôkazné bremeno týkajúce sa účelu použitia finančných prostriedkov osobu, ktorá prostriedky vybrala.

19. V súdnej veci sa následne súd prvej inštancie najskôr zaoberal namietaným bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov vo výške 80.000 eur vykonaným 10.10.2017 z účtu žalovanej na účet jej matky. V danom prípade bolo jednoznačne zistené, že žalobca sa o presune týchto prostriedkov dozvedel až v priebehu sporu z písomného vyjadrenia žalovanej k žalobe. Je preto potrebné vychádzať zo záverov judikatúry, že ak jeden z manželov za trvania manželstva vybral z účtu peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, potom on nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s § 144 Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve. Podľa názoru súdu skutočnosť, či bola uplatnená relatívna neplatnosť tohto jednostranného právneho úkonu alebo nie, je pre posúdenie veci nepodstatná. V danom prípade jednak žalobca namietal vôbec existenciu akéhokoľvek právneho dôvodu na zaslanie predmetnej sumy rodičom žalovanej, pričom svoj nárok si neuplatňoval voči tretím osobám (matke žalovanej) z titulu bezdôvodného obohatenia, ale v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Súd prvej inštancie pre úplnosť uviedol, že zástupca žalovanej namietal premlčanie úkonu vznesenia námietky relatívnej neplatnosti zo strany žalobcu; s touto námietkou premlčania sa súd prvej inštancie stotožnil, keďže táto by bola účinne vznesená až dôjdením toho úkonu žalovanej, resp. jej právnomu zástupcovi, pričom táto bola doručená zástupcovi žalovanej zo strany súdu až po uplynutí trojročnej premlčacej doby dňa 11.11.2019 (na č. I. 155 spisu), pričom k prevodu predmetnej sumy (dvomi prevodmi) došlo 6.10.2017 a teda pred viac ako tromi rokmi. Navyše nebola ani vznesená voči matke žalovanej, na ktorej účet boli predmetné peniaze zaslané, pričom táto musí byť vznesená voči všetkým účastníkom právneho úkonu. Avšak ako už súd uviedol vyššie, vznesenie námietky relatívnej neplatnosti úkonu v prípade tvrdeného nakladania so spoločnými finančnými prostriedkami žalovanou nebolo pre posúdenie veci podstatné. Nebolo tvrdené, že by išlo o dar, pôžičku tretej osobe alebo iný relevantný dvojstranný úkon, kde by bolo vznesenie námietky relatívnej neplatnosti na mieste s tým, že potom by sa nespokojný manžel mohol domáhať voči tretej osobe vydania bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Pre súd bolo rozhodné, že si žalobca uplatnil tento nárok na započítanie sumy 80.000 eur do masy BSM v súdnom konaní v trojročnej lehote od zániku BSM (podanie na č. I. 134 spisu).

20. Výber finančných prostriedkov z účtu, prípadne ich bezhotovostné zaslanie na iný účet nie je neplatným právnym úkonom, a to ani v prípade, že sa vymyká bežnej správe spoločného majetku, avšak konkrétny výber finančných prostriedkov z účtu pokiaľ presahuje rámec bežnej správy, je treba zaradiť do vyporiadania BSM, to znamená, že k takémuto výberu súd neprihliada. V takom prípade, je na tom z manželov, ktorý takýto výber finančných prostriedkov uskutočnil, dôkazné bremeno ohľadne toho, akým spôsobom s finančnými prostriedkami naložil (rovnako konštatoval napríklad Okresný súd Trenčín v rozsudku č. k. 14C/47/2018 zo dňa 5.5.2023).

21. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovanú vzhľadom na žiadosť žalobcu o započítanie prevedenej sumy do BSM, zaťažovalo dôkazné bremeno, že peniaze použila na masu BSM, pričom to, že k prevodu sumy 80.000 eur na účet matky žalovanej došlo bez vedomia a súhlasu žalobcu bolo jednoznačne preukázané. Argumentácia žalovanej spočívala v tom, že sumu 80.000 eur odoslala svojej matke z titulu vrátenia spoločnej pôžičky, ktorú im poskytli jej rodičia. V prvom rade súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania ako aj tvrdení strán vyplýva, že strany sporu počas manželstva spolu s rodičmi žalovanej finančne kooperovali. Raz stávali dom strany sporu za účelom následného predaja a zhodnotenia svojho majetku po jeho následnom predaji a taktiež určitú výstavbu realizovali aj rodičia žalovanej. Vyporiadanie BSM samozrejme nie je vyúčtovací spor za celé obdobie manželstva, súd sa týmito transakciami medzi rodičmi žalovanej a stranami zaoberal iba z hľadiska skutkového tvrdenia o prevode sumy 80.000 eur za účelom splatenia pôžičky a spravodlivého usporiadania majetkových vzťahov zo zaniknutého BSM.

22. Žalobca počas výsluchu pred súdom potvrdil, že im rodičia žalovanej poskytli pôžičku vo výške 50.000 eur na pozemok na ulici U. S. Z.. Konkrétne žalobca vypovedal, že im bola poskytnutá pôžička 50.000 eur na pozemok na U., pričom uviedol, že už túto pôžičku splatili (výpoveď na č. I. 174 spisu) Rovnako poskytnutie tejto pôžičky potvrdila aj žalovaná počas svojho výsluchu, keď uviedla, že na kúpu pozemku v roku 2014 im jej rodičia požičali sumu 50.000 eur. Taktiež svedkyňa, matka žalovanej potvrdila poskytnutie pôžičky na kúpu pozemku v U. vo výške 50.000 eur (na č. I. 241 spisu). Súd prvej inštancie mal preukázané, že k predmetnej kúpe pozemku na ul. U. S. Z. došlo ešte 5.12.2014 na základe kúpnej zmluvy s predávajúcim MdevelopS, s.r.o. za cenu 49.300 eur (na č.l. 48 spisu). Strany sa zhodli na výške pôžičky 50.000 eur za predmetný pozemok a preto súd prvej inštancie vychádzal z tejto výšky pôžičky. Medzi stranami bolo nesporné, že žalobca a žalovaná rok po kúpe pozemku poskytli 7.6.2015 pôžičku rodičom žalovanej v sume 85.000 eur. Súd prvej inštancie mal preukázané, že v tom období na účet žalobcu bola prevedená 4.5.2015 suma 100.000 eur z banky zo spoločného úveru, ktorý je predmetom vyporiadania č. 5065590606. Následne 7.6.2015 vykonal žalobca prevod z predmetného účtu vo výške 85.000 eur na účet matky žalovanej. Následne bezhotovostným vkladom zo dňa 24.5.2016 vložila matka žalovanej sumu 75.700 eur na účet žalobcu (bezhotovostný vklad dňa 24.5.2016, výpis z účtu za rok 2016, na čl. 26 spisu). K predmetnej sume sa žalobca počas výsluchu nevedel vyjadriť, iba uvádzal, že asi išlo o splatenie pôžičky. Netvrdil, že by išlo o sumu poskytnutú z iného dôvodu napríklad darom, alebo že by bola poskytnutá bezdôvodne. Krátko po zaslaní sumy 75.700 eur žalobcom zo strany rodičov žalovanej kúpili žalobcovia kúpnu zmluvou zo dňa 7.6.2016 pozemok za sumu 33.600 eur v obci Láb a začali s výstavbou domu. Súd prvej inštancie preto došiel k logickému záveru, že išlo o pôžičky od rodičov žalovanej, ktoré boli v celkovej výške 50.000 + 75.700 = 125.700 eur. Strany sporu zase nesporne poskytli rodičom žalovanej pôžičku 85.000 eur. Rozdiel sumy od rodičov žalovanej 125.700 eur - sumy od strán sporu zaslaných rodičom žalovanej 85.000 eur bol vo výške 40.700 eur, ktorú súd mal preukázanú zo strany žalovanej ako pôžičku jej rodičom. Súd prvej inštancie mal dostatočne preukázané použitie sumy 40.700 eur zo sumy 80.000 eur zaslanej matke žalovanej na účely BSM v súlade s § 144 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na vzájomné finančné prevody medzi stranami považuje aj spravodlivé, aby táto suma nebola pri vyporiadaní masy BSM zohľadnená na úkor žalovanej. To, že žalovaná uprednostnila vyplatenie svojich rodičov pred bankovým úverom, prípadne, že peniaze nenechala na svojom účte až do rozhodnutia súdu o vyporiadaní BSM (čo by bolo s určitosťou najlepšie pre spravodlivé a prehľadné riešenie rozdelenia masy BSM) nie je už pre rozhodnutie súdu relevantné a súd vychádza zo zisteného skutkového stavu v čase rozhodovania. Žalobca nevyužil možnosť podať napríklad návrh na neodkladné opatrenie, prípadne možnosť žaloby voči matke žalovanej.

23. Avšak žalovaná ďalšie svoje tvrdenia ohľadne poskytnutia pôžičky jej rodičmi formou tvrdených úhrad za stavebné práce vierohodne nepreukázala. V duplike žaloby tvrdila, že v mesiacoch január až jún 2016 im rodičia vracali priebežne peniaze úhradami faktúr na stavbe. Iba samotné výsluchy jej rodičov súd o tejto skutočnosti nepresvedčili. Otec žalovanej tvrdil, že požičali stranám sporu asi 80.000 eur, ale skôr jeho manželka riešila financie. Potvrdil však aj pôžičku na pozemok na U. X.. Na stavbe domu v obci U. vypomáhal tak, že vybavoval stavebníkov, kontroloval robotníkov, mal aj vyplácať robotníkov. K vyplácaniu robotníkov iba uviedol, že to vyrovnávala jeho manželka. Neuviedol akú sumu mal vyplatiť v súvislosti s predmetnou stavbou. Svedkyňa M. G., ktorá je matkou žalovanej vypovedala, že mali preplácať faktúry dodávateľovi, išlo zhruba o sumu do 50.000 eur, pričom to mali sami financovať. Tvrdila, že požičiavali peniaze platením faktúr. Na otázku, aby špecifikovala pôžičky, odpovedala, že prvá bola 50.000 eur platba za pozemok v U., potom 48.000 eur platby za faktúry a potom im ešte previedli 75.700 eur, aby si kúpili pozemok v U.. Potvrdila, že strany sporu im poskytli pôžičku 85.000 eur, ktorú im vrátili. Avšak iba žalobca predložil súdu príjmové pokladničné doklady z ktorých vyplývalo, že firma Kavický, s.r.o. staviteľ dvojdomu na ulici U. ako subjekt, ktorý uhrádzal platby označila žalobcu. Tvrdenie zástupcu žalovanej, že táto skutočnosť ešte neznamená, že tieto úhrady nevykonala niekto iný nebolo súdu preukázané. A tieto listinné dôkazy súd považuje za vierohodné. Žalovaná nepredložila súdu žiadne konkrétne dôkazy, aké úhrady mali vykonať jej rodičia. Navyše žalobca výpismi z účtu za roky 2016, 2017, kedy mala výstavba prebiehať preukázal, že disponoval hotovosťou a skutočne aj v čase úhrad vykonával väčšie výbery hotovosti z účtu. Zástupkyňa žalobcu na pojednávaní (č. I. 361 spisu) dňa 14.9.2022 poukázala na výbery vo výške 20.000 eur zo dňa 20.6.2016, ako aj na výbery v roku 2017 vo výške 11.000 eur a 10.000 eur s tým, že žalobca vyberal hotovosť na úhradu faktúr G.. Zástupca žalovanej od navrhovaného výsluchu svedka G. v priebehu konania ustúpil, potom ako sa svedok dostavil na pojednávanie a odmietol vypovedať. Súd preto nemohol opätovne svedka predvolať, keďže súd vykonáva dokazovanie iba na návrh strán sporu a dôkaz od ktorého strany ustúpili už v konaní vykonať nemôže.

24. Navyše aj keby rodičia žalovanej vyplatili na stavebný materiál určitú sumu, v konaní nebola preukázaná skutočnosť, že by takúto sumu uhradili na základe dohody o pôžičke a že nešlo o plnenie z iného dôvodu, prípadne o dar z ich strany. Samotná skutočnosť, že by rodičia skutočne aj vyplácali peniaze robotníkom neznamená, že bola preukázaná aj dohoda o pôžičke. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka je určenie zmluvných strán, prenechanie druhovo určenej veci, ktorá je predmetom zmluvy, dočasnosť zmluvného vzťahu, povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu. Zákon nevyžaduje písomnú formu uzatvorenia zmluvy o pôžičke a postačuje aj ústna forma jej uzatvorenia (§ 657 Občianskeho zákonníka). Avšak žalovanú zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania dočasnosti poskytnutia peňazí ako základného znaku právneho pomeru založeného pôžičkou. Bola povinná preukázať, že z prejavu vôle zmluvných strán, najmä zo strany veriteľa, že z právneho úkonu alebo okolností, za ktorých došlo k právnemu úkonu, že v danom prípade nešlo o scudzovací právny úkon. Mala súdu povinnosť preukázať, že dohoda strán vyjadrovala ich vôľu, aby jedna strana prenechala druhej strane veci určené podľa druhu s tým, že druhá strana vráti po čase veci toho istého druhu. Súd preto na tvrdené vrátenie pôžičky mohol započítať iba sumu 40.700 eur a účel zaslania zvyšku sumy 80.000 eur matke žalovanej žalovaná súdu nepreukázala a teda v rámci vypořádania musela byť zohľadnená zo sumy 80.000 eur - 40.700, suma 39.300 eur. Ako už súd uviedol bola to žalovaná, ktorú v konaní ohľadne preukázanie tejto skutočnosti zaťažovalo dôkazné bremeno a aj negatívne dôsledky spojené s nepreukázaním tvrdenej skutočnosti. Súd preto túto sumu vysporiadal v rámci BSM tak, že strane, ktorá s touto sumou nakladala a nepreukázala jej použitie na účely BSM - žalovanej túto sumu vo výške 39.300 eur prikázal.

25. Ďalej zástupca žalobcu v písomnom podaní zo dňa 12.05.2020 namietol, že žalovaná nepreukázala ani zvyšok použitia peňažných prostriedkov na jej účte po odpočítaní od sumy 164.999 eur (prevedenej z účtu žalobcu) zostatku na účte žalovanej ku dňu zániku BSM 60.603,44 eura a tvrdeného prevodu 80.000 eur, t. j. sumy 24.395,56 eura. Žiadal, aby žalovaná preukázala použitie tejto sumy s poukazom na judikatúru, podľa ktorej v prípade nepreukázania použitia predmetnej sumy na účet podľa § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka na bežnú spotrebu a náklady s udržiavaním spoločného majetku, by mali byť tieto prostriedky zahrnuté do masy BSM.

26. Zástupca žalovanej ako reakciu na predmetnú námietku doručil súdu výpisy z účtu žalovanej s popisom jednotlivých transakcií (na č. I. 295 spisu) ako aj písomné podanie zo dňa 16.11.2020, v ktorom k použitiu namietaného rozdielu na účte žalovanej vo výške 24.395,56 eura uviedol, že tieto prostriedky použila žalovaná na bežný chod domácnosti a maloleté deti. Z uvedeného účtu uhradila na spoločný úver sumu 2.212,46 eura, na stravu drogériu sumu 2.669,51 eura, deti, školu sumu 1.969 eur, na oblečenie sumu 1.297,44 eura, lekára sumu 465,98 eura, výdavky na deti 858,32 eura, domácnosť 970,76 eura a dovolenku s deťmi 635 eur. Ďalej z uvedených prostriedkov použila sumu 1.465,50 eura na právne zastúpenie a úhradu súdnych poplatkov a vykonala prevod sumy 3 x 600 eur pre svoju mamu. Ďalej vykonala výbery z bankomatu v celkovej výške 8.650 eur, aby mala hotovosť pre rodinu a úpravy domácnosti (zakúpenie kotla, posteľe, maľovanie, tapetovanie bytu).

27. Zástupca žalobcu na predmetné výpisy z účtu nereagoval písomne a ani na nadchádzajúcom súdnom pojednávaní a až v písomnom podaní zo dňa 21.2.2023 (na č. I. 391 vyjadrenie sa k dôkazom predloženým na pojednávaní, záverečná reč) uviedol, že v neposlednom rade poukazuje na prehľad transakcií od 9.10.2017 do 22.3.2018, ktorý bol predložený samotnou žalovanou. Uviedol, že žalovaná minula zo spoločných prostriedkov za cca 5 mesiacov sumu vo výške cca 24.000 eur, pričom uhrádzala zo spoločných peňazí spoločný úver v Slovenskej sporiteľni, ale uhrádzala aj svoje vlastné potreby, náklady právneho zástupcu, poistenie svojho bytu, náklady na úpravu domácnosti, vyberala hotovosť, pričom účel peňazí nezdokladovala. Poukázal na skutočnosť, že žalovaná poukázala svojej mame sumu 1.800 eur. Udával, že tieto prostriedky používala údajne pre potreby rodiny, pričom však nepreukázala akú časť peňazí použila pre potreby detí. Všeobecne uviedol, že žalovaná počas 5 mesiacov minula 4.800 eur mesačne zo spoločných peňazí. Predmetné podanie bolo doručené PZ žalobkyne, ktorý mal možnosť naňho reagovať, keďže vo veci bolo vykonané ešte ďalšie pojednávanie potom ako bolo ukončenie dokazovania uznesením zrušené a strany mali priestor na vyjadrenie.

28. Z predmetného podania zástupcu žalobcu - záverečnej reči jedine s určitosťou možno vyvodit', že si uplatnil sumu 1.800 eur z titulu prevodu tejto sumy na účet matky žalovanej. Súd prvej inštancie mal skutočne preukázané, že žalovaná previedla sumu vo výške 1.800 eur na účet s koncovým číslom XXXX

označený ako mama a to vo viacerých prevodoch dňa 10.12.2017 sumu 600 eur, dňa 10.01.2018 sumu 600 eur, dňa 11.01.2018 sumu 600 eur a to trvalým príkazom, pričom účel týchto odoslaných súm nevysvetlila ani poznámkami vo výpise z účtu (na č.l. 295 - 307 spisu). Zástupca žalovanej v podaní zo dňa 16.11.2020 iba potvrdil, že žalovaná vykonala prevod sumy 3 x 600 eur pre svoju mamu, pričom tieto prevody nevysvetlil. Keďže žalobca predmetnú sumu zaslanú matke žalovanej riadne uplatnil, súd aj túto sumu 1.800 eur v konaní v súlade s judikatúrou najvyšších súdnych inštancií zaradil do masy BSM a priradil ju k majetku, ktorý ostáva žalovanej, keďže žalovanú zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie jej vynaloženia v súlade s § 144 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

29. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že zo spoločných prostriedkov na účte žalovanej boli hradené aj splátky spoločného hypotekárneho úveru do zániku BSM, súd prvej inštancie uviedol, že išlo o spoločný dlh strán sporu a teda do zániku BSM bol uhrádzaný spoločne a zo spoločných prostriedkov na účte žalovanej a teda išlo o prostriedky použité v súlade s § 144 Občianskym zákonníkom. Súd prvej inštancie ďalej zistil z výpisu z účtu žalovanej od 9.10.2017 do 22.3.2018, že z jej účtu boli realizované viaceré bezhotovostné prevody, pri ktorých bol presný popis, na aké účely boli prostriedky použité ako cvičenie pre deti, škola, ošatenie, drogéria, potraviny a podobne. Tieto boli jednoznačne použité na účely BSM a starostlivosti o rodinu a žalobca nemá nárok na ich uplatnenie v rámci masy BSM.

30. Zástupca žalobu v záverečnej reči uviedol neurčité námietky na použitie spoločných prostriedkov na úhradu nešpecifikovaných právnych služieb pre žalovanú, namietal, že žalovaná z peňazí na svojom účte do zániku BSM použila prostriedky na svoje vlastné potreby, uhradila poistenie svojho bytu a náklady na úpravu domácnosti, vyberala hotovosť, pričom účel použitia peňazí nezdokladovala. Je pravdou, že sám zástupca žalovanej v písomnom vyjadrení zo dňa 16.11.2020 (na č.l. 291) uviedol, že žalovaná použila sumu 1.465,50 eura na právne zastúpenie a z účtu v hotovosti vybrala sumu 8.650 eur, ktoré okrem domácnosti použila na zakúpenie kotla, postele maľovanie a podobne. Je možné konštatovať, že takéto prostriedky boli využité žalovanou na jej výlučný majetok, resp. iba na jej účely a bolo by možné tieto hotovostné výbery a náklady právneho zastúpenia zaradiť do masy BSM. Avšak toto môže súd vykonať iba na základe relevantného a určitého návrhu zo strany žalobcu. Žalobca na tieto tvrdenia relevantne nereagoval a neuviedol v akej výške a čo presne žiada započítať. Povinnosť tvrdenia zaťažovala práve žalobcu a preto tomuto neurčitému návrhu na započítanie súd nevyhovel. Nie je úlohou súdu, aby prešetroval všetky pohyby na účte žalovanej len z dôvodu neurčitého tvrdenia zástupcu žalobcu, aby žalovaná preukázala použitie sumy spotrebovanej za niekoľko mesiacov do zániku BSM vo výške cca 24.000 eur ako to uviedol v záverečnej reči. Bolo na žalobcovi, aby súdu uviedol konkrétne, ktoré položky v akej výške na výpisoch z účtu žalovanej namieta. Žalovaná predložila žalobcovi celé výpisy zo svojich účtov a jej zástupca k nim uviedol skutkové tvrdenia, pričom bolo na žalobcovi, aby na základe týchto poskytnutých listinných dôkazov uviedol konkrétne návrhy na započítanie, či už z dôvodu, že žalovaná použila určité prostriedky na svoj výlučný majetok alebo nepreukázala použitie vybraných peňazí. Žalobca relevantné námietky nevzniesol. Z podania žalobcu taktiež vyplýva, že namietal vo všeobecnosti výber finančných prostriedkov na úhradu poisťky, pričom však dôvody tejto námietky žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol ani výšku uplatneného nároku. Bremeno tvrdenia zaťažovalo žalobcu, pričom súd sa môže iba domnievať, že žalobca chcel nahradiť to, čo sa zo spoločných prostriedkov vynaložilo na poistenie bytu vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Avšak žalobca nevniesol bremeno tvrdenia, keď dostatočne určito neuviedol, z akého dôvodu a na základe akých skutkových tvrdení žiada o zaradenie tejto sumy do masy BSM. Navyše poistenie môže slúžiť na ochranu nielen majetku ale aj osôb za rôznych poistných udalostí, pričom išlo o spoločné obydlia žalobcu a následne obydlie. Považoval za potrebné zdôrazniť, že nestačí iba všeobecné tvrdenie, že žalovaná má preukázať nakladanie s prostriedkami. Žalovanej dôkazná povinnosť nastáva až vtedy, keď žalobca vznesie relevantné a určité skutkové tvrdenie, pričom súd sám neprešetruje jednotlivé transakcie na účte, ale iba na konkrétny návrh strany sporu môže vykonávať jednotlivé zápočty.

31. Pokiaľ žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe žiadala zohľadniť v rámci BSM skutočnosť, že zaplatila budúcim kupujúcim 23.6.2018 sumu 10.000 eur z titulu vrátenia zálohy a zmluvnú pokutu 10.000 eur, keďže so žalobcom porušili povinnosť dokončiť stavebné práce do štádia holodomu do 31.5.2018, zástupca žalobcu ihneď v replike tento nárok žalovanej namietol, keďže podľa jeho názoru za ich vznik zodpovedá žalovaná. Tým, že previedla sumu 164.999 eur z jeho účtu, už nemal prostriedky na dokončenie stavby. Žalovaná svojím konaním spôsobila, že hodnota BSM sa znížila o sumu 20.000 eur a taktiež o výšku kúpnej ceny 120.000 eur, ktorú by obdržali, keby došlo k splneniu povinnosti zo zmluvy a uzatvorenia kúpnej zmluvy. Následne v písomnom vyjadrení z 12.5.2020 poukázal na to, že

celkovo z dvoch neúspešných zmlúv účastníci konania boli stratoví 15.000 eur, nie 20.000 eur. Navyše zmluvná pokuta bola rozhodne uhradená z prostriedkov patriacich do BSM, čím má žalobca za to, že sa môže jednať iba o sumu 10.000 eur, z ktorej by si mohla žalovaná nárokovať, pričom však podľa žalobcu neunikla dôkazné bremeno.

32. Čo sa týka žalovanou uplatnenej sumy vrátenej zálohy súd prvej inštancie mal za to, že právny základ nároku na uhradenie zmluvnej pokuty a vrátenia zálohy zo strany tretích osôb nebol žalobcom spochybnený, pričom namietal iba skutočnosť, že vznik tejto povinnosti zapríčinila iba samotná žalovaná, skutočnosť, že úhrady mali byť vykonané zo spoločných prostriedkov strán sporu a výšku úhrad. Súd prvej inštancie mal preukázané z platobného príkazu (č.l. 84 spisu), že z účtu žalovanej L.:Z. bolo odoslaných príjemcovi Y. Z. suma 20,000 eur s referenciou platiteľa M. G. odstúpenie od zmluvy so splatnosťou 23.6.2018. Listom zo 16.6.2018 (č.l. 82 spisu) označeným ako odstúpenie od zmluvy a výzva na vrátenie zálohy N. Č. a B. Z. odstúpili od zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy a zložení zálohy. Súčasne žiadali podľa čl. VI ods. 3 zmluvy vrátenie zálohy 10.000 eur do troch dní a okrem vrátenia zálohy si uplatnili podľa čl. VI ods. 3 zmluvy zmluvnú pokutu 10.000 eur.

33. Súd prvej inštancie skonštatoval, že spôsobilým predmetom vyporiadania BSM môže byť aj spoločný záväzok, ktorý bol splnený až po zániku manželstva, resp. zostal doposiaľ nesplnený. Voči takýmto spoločným dlhom je dané právo regresnej náhrady. Z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že v dobe po zániku manželstva do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je potrebné majetkové vzťahy týkajúce sa spoločných vecí posudzovať analogicky, ako vzťahy vyplývajúce z bezpodielového spoluvlastníctva a zohľadniť ich v rámci jeho vyporiadania. Právne vzťahy týkajúce sa zaniknutého a doposiaľ nevyporiadaneho bezpodielového spoluvlastníctva sa riadia ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve (KS BA 2Co/10/19). Z predložených listinných dôkazov ako aj skutkových tvrdení strán je zrejmé, že záväzok vrátiť zálohu ako aj zaplatiť zmluvnú pokutu vznikol pred zánikom BSM, t. j. pred dňom 22.3.2018 a bol uhradený až 23.8.2018 po zániku BSM. Na účte žalovanej sa síce nachádzali spoločné prostriedky strán, ale tieto súd vyporiadava podľa ich výšky k 22.3.2018 a prisúdil ich žalovanej. Je teda zrejmé, že ak 23.8.2018 už žalovaná zasielala prostriedky, urobila tak zo svojich výlučných prostriedkov. Predmetná suma 20.000 eur odišla z účtu žalovanej s koncovým číslom XXXX až po zániku BSM, keďže sa vo výpisoch z jej účtu za obdobie do 22.3.2018 nenachádza. Keďže záväzok vznikol počas trvania BSM, strany sporu za neho zodpovedali spoločne a nerozdielne, má žalovaná nárok na nahradenie polovice zo sumy 20.000 eur, ktorú vynaložila zo svojich už výlučných prostriedkov. A teda sumu 10.000 eur je potrebné vysporiadať u žalobcu.

34. Obrana žalobcu, že vznik uvedeného záväzku zavinila výlučne žalovaná nie je pre vec podstatná, keď je z uzatvorenej zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy a zložení zálohy na kúpnu cenu z 9.8.2017 zrejmé, že obaja manželia boli zo zmluvy zaviazaní spoločne a nerozdielne. Navyše tvrdenie žalobcu, že by vo výstavbe potom ako spoločný vzťah ukončili a odstáhoval sa zo spoločnej domácnosti, ak by mal finančné prostriedky k dispozícii pokračoval, je čisto teoretické.

35. Strany sporu tiež zhodne žiadali v rámci BSM vyporiadať spoločný doteraz neuhradený úver zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi veriteľom Slovenská Z., V..Z.. a stranami ako spoludlžníkmi počas trvania BSM 27.1.2015 (zmluva sa nachádza na č.l. 39 spisu). Súd prvej inštancie mal preukázané, že stranám bol na základe predmetnej zmluvy poskytnutý úver počas trvania BSM vo výške 100.000 eur, ktorý sa zaviazali splácať veriteľovi mesačnými splátkami v zmluve uvedenej výške 376,16 eura vždy k 15. dňu v mesiaci s konečnou splatnosťou 15.2.2045. Medzi stranami sporu bolo taktiež nesporné, že úver je zabezpečený (čl. II.1 zmluvy) záložným právom k nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalovanej.

36. Súd prvej inštancie poukázal na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva nemožno ponechať stranou ani pohľadávky a dlhy, ktoré vznikli za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia; toto vyporiadanie sa však vykonáva iba medzi manželmi, nie aj vo vzťahu k tretím osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania o vyporiadanie (napr. R 46/1966, R 42/1972, uznesenie NS SR zo dňa 13.10.2010, sp. zn. 5 Cdo 276/2009).

37. Obe strany zhodne žiadali, aby sa žalovaná stala preberateľkou celého zostatku predmetného úveru, ktorý riadne spláca sama aj po zániku BSM formou stanovených mesačných splátok. Súd prvej inštancie pri posúdení komu prikázať zostatok úveru na splatenie vzal do úvahy predovšetkým skutočnosť, že úverovou zmluvou je zabezpečená nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Žalovaná počas výsluchu poukazovala práve na skutočnosť, že spoločný úver je zabezpečený záložným právom na byt v jej osobnom vlastníctve a pozemok v jej osobnom vlastníctve mimo BSM. Súd prvej inštancie mal túto skutočnosť aj preukázanú listinným dôkazom záložnou zmluvou z 27.1.2015 (viď odsek 27 napadnutého rozsudku). Potom je zrejmé, že preberateľkou celého úveru sa musí stať iba žalovaná, aby nestratila kontrolu nad riadnym splácaním úveru a nebola vystavená neistote bez možnosti ovplyvniť možný výkon záložného práva na jej nehnuteľnosti. Prikázanie celého zostatku úveru žalovanej, ktorý navyše žalovaná od zániku BSM spláca sama je jediným logickým a aj možným riešením situácie strán sporu.

38. Z ustálenej judikatúry súdov vyplýva, že do BSM je potrebné zaradiť veci v stave, v akom existovali v čase zániku BSM, nie v čase rozhodovania o vyporiadaní BSM. Súd preto z predložených listinných dôkazov skúmal, aká bola výška neuhradeného zostatku úveru ku dňu zániku BSM (ku dňu 22.3.2018) a práve v tejto výške musel toto pasívum vysporiadať. Žalovaná predložila súdu splátkový kalendár veriteľa Z. Z., V.Z.. G. Ú. Č.. XXXXXXXXXX platného od 12.3.2018 (č. I. 87 spisu) z ktorého je jednoznačné, že k 12.3.2018 mala byť do konca splatnosti 15.2.2045 uhradená ešte celková suma s úrokmi 121.710,31 eura zložená z istiny 92.674,77 eura, úroku 29.035,54 eura. Splátky boli určené v mesačnej výške 376,83 eura tak ako bolo uvedené v pôvodnej úverovej zmluve. Keďže do zániku BSM bola uhradená ešte jedna splátka vo výške 376,83 eura 15.3.2018 je zrejmé, že zostatok úveru ku dňu bol 121.710,31 eura - 376,83 eura = 121.333,48 eura.

39. Ak sa stal predmetom vyporiadania BSM ku dňu, keď o ňom rozhoduje súd, doposiaľ neuhradený úročený dlh účastníkov, súd vyporiadava nielen splatnú časť dlhu, ale aj jeho príslušenstvo - úroky, ktoré k dlhu prirastú až v budúcnosti. Napríklad Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí 3Co/171/2018, zo dňa 28.3.2019 konštatoval, že ak sa zo zmluvy o úvere dalo zistiť, čo je príslušenstvom úveru poskytnutého sporovým stranám, a tieto pri uzatváraní zmluvy akceptovali i výšku úroku a spôsob, akým sa môže meniť, súd prvej inštancie mal dostatočný podklad pre vyporiadanie dohodnutých úrokov ako príslušenstva úveru sporových strán podľa zistení v čase jeho rozhodovania (§ 217 ods. 1 prvá veta C. s. p.), a to aj za predpokladu, že výška úrokov môže byť v budúcnosti menená a môže byť zmenená aj s ohľadom na dobu, po ktorú sa bude úver splácať. V prejednávanej veci bolo treba prisvedčiť k argumentácii žalovanej, že je potrebné vysporiadať úver spolu s príslušenstvom, ktorý bol ku dňu zániku BSM vo výške 121.333,48 eura. Súd prvej inštancie preto predmetné pasívum vysporiadal tak, že uložil žalovanej zaplatiť nesplatený zostatok úveru na základe úverovej zmluvy č. 5065590606 uzatvorenej 27.1.2015 s veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. vo výške 121.333,48 eura. Pokiaľ žalovaná požadovala, aby v rámci vyporiadania BSM bolo zohľadnené to, čo zo svojho zaplatila na spoločnom záväzku zo zmluvy č. 5065590606 uzatvorenej 27.1.2015 od zániku BSM do doby vyporiadania, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto požiadavka žalovanej nie je dôvodná. Považoval za potrebné uviesť, že prihliadol na spoločné záväzky manželov a na ich výšku ku dňu zániku BSM a z takto vyčíslených zostatkov záväzkov pri ich výpočte vyrovnávacieho podielu vychádzal. Pokiaľ by súčasne zohľadnil výšku zostatku záväzkov ku dňu zániku BSM a súčasne by pri takto stanovenom zostatku zohľadnil v jej prospech i to, čo uhradila na týchto záväzkoch ku dňu vyporiadania (čím znížila výšku zostatku), v zásade by dvakrát zohľadnil v prospech žalovanej to, že je povinná uhradiť spoločný záväzok, pretože to, čo táto plnila po zániku BSM ku dňu vyporiadania, predstavuje len výšku plnenia zo zmluvy, ktorú súd pojal do vyporiadania a ktorá mala vplyv na vyrovnaní podiel a znamená to, že žalovaná v podstate svojím plnením znížila už to, čo by mala v zmysle rozhodnutia súdu plniť. Rovnako Krajský súd v Nitre v rozhodnutí 9Co/50/2018 zo dňa 21.11.2019 konštatoval, že ak na výšku vyrovnávacieho podielu mala vplyv výška zostatku záväzku ku dňu zániku BSM, nemožno opakovanne toto isté plnenie zohľadniť v jej prospech. Iná by bola situácia v prípade, ak by zostatok záväzku bol prikázaný uhradiť žalobcovi a na jeho úhrade by sa podieľala žalovaná, v takom prípade by bolo potrebné toto jej plnenie zohľadniť, keďže svojím plnením znížila zostatok záväzku, ktorý by bol povinný uhradiť žalobca. Súd preto tomuto jej návrhu nevyhovel.

40. Tvrdenie zástupcu žalobcu, že súd by nemal zohľadniť úroky z úveru pre správanie žalovanej, ktorá zaslala peniaze rodičom, pričom mohla vyplatiť spoločný hypotekárny úver nie je dôvodné. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal z ustálenej judikatúry, ktorá ako už uviedol vyššie vyporiadava nielen splatnú časť dlhu, ale aj jeho príslušenstvo - úroky, ktoré k dlhu prirastú až v budúcnosti. V danom

prípade žiadne ustanovenie neumožňuje znížiť výšku masy BSM, resp. spoločných pasív pre správanie sa strany sporu. Za určitých okolností správanie strán sporu (násilie, zaslúženie sa o majetok a podobne) môže mať vplyv iba na prípadnú disparitu podielov strán pri vysporiadaní.

41. Po určení, čo patrí do masy BSM a hodnoty aktív a pasív BSM, súd prvej inštancie pristúpil k jej vyporiadaniu v zmysle zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Určenie rozsahu a ocenenie majetku v BSM je predpokladom pre určenie hodnotových podielov oboch manželov. Po tomto vyporiadaní z kvantitatívneho hľadiska nasleduje kvalitatívne vyporiadanie, t. j. určenie, ktoré veci z BSM prípadnú každému z manželov. Základnou zásadou je, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Z tejto zásady zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť a iným spôsobom a to podľa kritéria miery pričinenia. Nemožno vylúčiť ani taký postup, podľa ktorého sa jednému z manželov prikáže majetok do výlučného vlastníctva a uloží sa mu povinnosť vyrovať podiel druhého manžela v peniazoch. Súdne rozhodnutie má konštitutívny charakter. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov v tom smere, ako sa má vyporiadanie vykonať.

42. V danom prípade súd prvej inštancie vychádzal z rovnosti podielov oboch bývalých manželov, keďže v konaní neboli tvrdené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli spôsobiť disparitu podielov. Súd prvej inštancie mal preukázané, že aktíva zaniknutého BSM prevyšujú pasíva BSM (hodnota aktív nehnuteľnosť 55.000 eur + zostatok na účte žalobcu 130,52 eura + zostatok na účte žalovanej 60.603,44 eura + finančné prostriedky, ktoré žalovaná vybrala z účtu a nepreukázala ich použitie 39.300 + 1.800 = 156.833,96 eura - hodnota pasív ku dňu zániku BSM úver 121.333,48 eura = 35.500,48 eura)

43. Každá zo strán sporu žiadala prikázať zostatok na účte vedeného na svoje meno do svojho výlučného vlastníctva, keďže tieto účty aj po zániku BSM užívajú. Keďže na tomto vysporiadaní sa strany dohodli, súd im vyhovel a prikázal zostatok finančných prostriedkov ku dňu zániku BSM na účte číslo účtu Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX: osobný účet Slovenská sporiteľňa, a.s. vedeného na meno žalobcu v sume 130,52 eura žalobcovi a zostatok finančných prostriedkov na účte žalovanej L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ku dňu zániku BSM, t. j. k 22.3.2018, vo výške 60.603,44 eura žalovanej.

44. Čo sa týka finančných prostriedkov, ktoré žalovaná zo svojho účtu vybrala, prípadne zaslala svojej mame vo výške 39.300 eur, 1.800 eur, tieto súd prvej inštancie zahrnul do masy BSM a vysporiadal ich tak, že ich prikázal žalovanej, ktorá s týmito prostriedkami disponovala v rozpore s § 144 osa. 1 Občianskeho zákonníka.

45. Ďalej sa strany sporu nedohodli na tom, komu má byť spoločná nehnuteľnosť prikázaná, pričom obe strany trvali na tom, aby bola nehnuteľnosť prikázaná do ich výlučného vlastníctva. V zmysle súdnej praxe pre rozhodnutie o tom, komu bude spoločná nehnuteľnosť prikázaná, treba skúmať rôzne skutočnosti. Ako prvé je to účelné využitie veci, pričom však treba zohľadniť aj bonitu bývalých manželov, keďže manželovi, ktorý žiada o prikázanie nehnuteľností do výlučného vlastníctva a ktorému svedčí hľadisko účelného využitia týchto nehnuteľností, ale nemá prostriedky na vyporiadanie podielu druhého manžela, resp. hodnoverne nedoloží, že ich bude mať k dispozícii v primeranej lehote, v zásade nemožno nehnuteľnosti prikázať, najmä ak je druhý manžel solventný a takisto žiada, aby mu boli nehnuteľnosti prikázané. Ďalším kritériom je skutočnosť, kto z bývalých manželov mal nehnuteľnosť naposledy v užívaní (toto kritérium sa týka už obývaných nehnuteľností). Z hľadiska účelnosti prikázania nehnuteľností, súd uvádza, že sporná nehnuteľnosť je stavebným pozemkom, na ktorom sa nachádza rozostavaná stavba, ktorá však podľa tvrdení strán sporu vzhľadom na jej dlhodobé vystavenie poveternostným vplyvom bude musieť byť odstránená, resp. bude problematické jej dostavenie. Žalobca žiadal nehnuteľnosť prikázať do svojho vlastníctva, keďže si na nej chce dostavať rodinný dom a tento využiť neskôr na bývanie. Poukazoval na skutočnosť, že aktuálne nevlastní nehnuteľnosť. Žalovaná je vlastníčkou nehnuteľnosti, pričom však taktiež žiadala nehnuteľnosť prikázať sebe do vlastníctva s tým, že poukazovala predovšetkým na to, že spláca spoločný úver. Súd prvej inštancie vzhľadom na charakter nehnuteľnosti uvádza, že prikázanie nehnuteľnosti by bolo u navrhovateľa dôvodnejšie, keďže nemá vlastné bývanie. Avšak výstavba rodinného domu je otázka dlhobehjšieho a najmä veľmi finančne nákladného procesu a nie je možné spornú nehnuteľnosť ihneď využiť na bývanie. Žalobca by musel najskôr žalovanú vyplatiť, ak by mu súd nehnuteľnosť prikázal do vlastníctva, pričom podľa prepočtu súdu by výška jeho vyrovnávacieho podielu bola značne vyššia (keďže nepreberá spoločný dlh) ako by to bolo v prípade prikázania nehnuteľnosti žalovanej, ktorá zároveň preberá spoločný úver. Žalobca navyše nepreukázal, že by mal peňažné prostriedky v dostatočnej výške na vyplatenie žalovanej a následne začatie výstavby domu. V prípade, ak by súd prikázal nehnuteľnosť žalobcovi, vystavil by

ho nebezpečenstvu možného exekučného konania v prípade neuhradenia vyrovnávacieho podielu v paričnej lehote. Súd prvej inštancie preto za rozhodujúce v danom prípade posúdil kritérium, resp. zásadu vyporiadania podľa ktorej veci zo zaniknutého BSM sa majú medzi účastníkov rozdeliť tak, aby suma, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie podielu bola čo najmenšia.

46. K výpočtu vyrovnávacieho podielu uviedol, že aktíva zaniknutého BSM mali spolu hodnotu 156.833,96 eura a pasíva 121.333,48 eura a teda čistá hodnota masy BSM bola 35.500,48 eura, z ktorej podiel každého z manželov na čistej hodnote masy BSM v rovnakom pomere je potom 17.750,24 eura. Žalobca nadobudol zostatok na svojom účte vo výške 130,52 eura a prevzal záväzky v hodnote 0 eur, teda celkovo mu pripadlo 130,52 eura čo je o 17.619,72 eura menej ako pripadá na jeho podiel. Žalovaná nadobudla nehnuteľnosť v hodnote 55.000 eur, zostatok na svojom účte vo výške 60.603,44 eura, sumu, ktorú vybrala z účtu a nepreukázala jej použitie vo výške 39.300 eur a 1.800 eur, t. j. spolu 156.703,44 eura a prevzala záväzok vo výške 121.333,48 eura, teda nadobudla 35.369,96 eur, čo je o 17.619,72 eura viac ako na ňu pripadá podľa jej spoluvlastníckeho podielu. To znamená, že túto sumu by mal žalobca dostať v rámci vyrovnania BSM od žalovanej tak, aby každý z manželov mal polovičný podiel. Žalovaná však žiadala, aby súd v konaní zohľadnil, že po zániku BSM uhradila 20.000 eur zo svojich výlučných prostriedkov na spoločný dlh (vyplývajúci z vrátenia zálohy a zmluvnej pokuty), pričom žalobca na spoločný dlh nič nezaplatil a bol povinný uhradiť polovicu dlhu. Súd prvej inštancie preto od výšky sumy na vyrovnanie 17.619,72 eura odpočítal sumu 10.000 eur predstavujúcu polovicu sumy, ktorú žalobkyňa zo svojich výlučných prostriedkov vynaložila na spoločný dlh a teda určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov sumu 7.619,72 eura. Pokiaľ ide o lehotu na zaplatenie, súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 232 ods. 3 C. s. p. upravujúce lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Základná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu. Vzhľadom na výšku určeného vyrovnania súd predĺžil lehotu na jeho zaplatenie z troch dní na 30 dní.

47. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, ods. 2 C. s. p., s tým, že v konaniach zahájitelných oboma stranami, v ktorých vykázanie do procesnej pozície žalovaného závisí od faktoru predstihnutia jednej zo sporiacich sa strán tou druhou, majú status žalobcu i jeho úspech s návrhom len obmedzený význam, totiž v konaní o vyporiadaní BSM (podobne ako aj v konaní o zrušení spoluvlastníctva podielového) je pre posúdenie úspechu žalobcu s návrhom aj samotnej nutnosti vedenia konania pred súdom potrebné najmä zodpovedať si dve otázky a síce 1/ na ktorej strane bol dôvod neúspechu prípadného pokusu alebo aj viacerých pokusov o mimosúdne vyriešenie predmetu sporu (pokiaľ tu takýto pokus vôbec bol) a 2/ do akej miery sa spôsob vyporiadania ustálený rozsudkom kryje so spôsobom vyporiadania navrhovaným žalobou, resp. tým, ktorý bol obsahom dohody ponúkanej druhej strany pred začatím konania. V danom prípade z obsahu spisu nevyplýva, že by pred zahájením sporu bola niektorá zo sporových strán navrhovala protistrane dohodu o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva v znení, v akom napokon rozhodol súd, a rovnako nemožno tvrdiť, že by či už žalobe v žalobe navrhol, alebo žalovaná vo vyjadrení k žalobe bol prezentovala práve takýto spôsob vyporiadania, aký je obsiahnutý vo výroku tohto rozsudku. Ani žalobný návrh, ani vyjadrenie k žalobe teda nesvedčia plnému úspechu jednej či druhej strany v spore. Vychádzajúc z meritórneho rozhodnutia súdu a dôvodov, na ktorých bolo rozhodnutie súdu založené, nemožno výsledok v spore hodnotiť ani ako prevažný úspech žalobcu či žalovanej, pričom je prakticky vylúčené vyjadriť relevantným spôsobom aj prípadný pomer úspechu každej zo strán konkrétnym percentom. Súd preto uzatvára, že v danom prípade nebol preukázaný úspech žiadnej zo strán sporu preto súd nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán sporu.

48. Proti výrokom 4, 5 a 6 rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie z dôvodu § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f), písm. h) C. s. p. a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že prikazuje žalobcovi do jeho výlučného vlastníctva zostatok na bežnom účte vedenom Z., V.Z.. L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý bol ku dňu zániku BSM vo výške 130,52 eura, prikazuje žalovanej do jej výlučného vlastníctva zostatok na účte L.: Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedenom v Z. Z., V.Z., ktorý bol ku dňu zániku BSM vo výške 60.603,44 eura“, žalovanej ukladá povinnosť uhradiť celý záväzok vzniknutý zo zmluvy o splátkovom úvere č. 5065590606 uzatvorenej 27.1.2015 s veriteľom Z. Z., V.Z.. s nesplateným zostatkom ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva vo výške 121.333,48 eura, do výlučného vlastníctva žalovanej prikazuje finančné prostriedky vo výške 80.000 eur a vo výške 24.395,56 eura, do výlučného vlastníctva žalobcu prikazuje nehnuteľnosť v okrese O.

v obci U., katastrálne územie U. evidovanú na liste vlastníctva č. XXXX, parcela reg. Y. s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 420 m², druh pozemku ostatná plocha a rozostavanú a neskolaudovanú stavbu na predmetnom pozemku nezapísanú na predmetnom liste vlastníctva, povolenú rozhodnutím stavebného úradu obce U., sp. zn. PL-2017/195/2413/A19/JL zo dňa 12.7.2017 ako stavbu rodinného domu s dvomi bytovými jednotkami alternatívne, aby rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie vydal nesprávne a nespravodlivé rozhodnutie na základe nesprávneho právneho posúdenia, a to predovšetkým vo vzťahu k výroku 4, výroku 5 a výroku 6 neberúc do úvahy argumentáciu žalobcu, súvisiacu judikatúrou, ktorú sám súd prvej inštancie uvádza v napadnutom rozsudku, a preto nie je možné konštatovať, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam. Mal za to, že súd prvej inštancie nedostatočne posúdil špecifické okolnosti prejednávanej právnej veci a nevychádzal tak vo svojom rozhodnutí z individuálnych skutkových zistení, čo má za následok rozsudok, ktorý je zjavne v rozpore s hodnotovým princípom spravodlivosti, pričom tento by mal byť aj v zmysle judikatúry ústavných súdov vždy prítomný ako hodnotový činiteľ. Uviedol, že žiadal, aby mu konajúci súd prisúdil do jeho výlučného vlastníctva nehnuteľnosť v okrese O. v obci U., katastrálne územie U. evidovanú na liste vlastníctva č. XXXX, parcela reg. Y. s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 420 m², druh pozemku ostatná plocha a rozostavanú a neskolaudovanú stavbu na predmetnom pozemku nezapísanú na predmetnom liste vlastníctva, povolenú rozhodnutím stavebného úradu obce U., sp. zn. PL-2017/195/2413/A19/JL z 12.7.2017 ako stavbu rodinného domu s dvomi bytovými jednotkami (ďalej len „nehnuteľnosť“). Žalobca odôvodňoval svoju žiadosť účelným využitím veci, a to vzhľadom na to, že by bol schopný si nehnuteľnosť svojpomocne dokončiť a využívať ju na bývanie, keďže nevlastní žiadnu inú nehnuteľnosť a žalovaná má vlastný byt. Žalobca so žalovanou sa zhodli na cene nehnuteľností vo výške 55.000 eur. Žalovaná žiadala predmetné nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva s odôvodnením, že žalobca nebude mať dostatočné finančné prostriedky na dokončenie stavby a taktiež z dôvodu, že nehnuteľnosti by chcela ponechať pre potreby maloletých detí, ale predovšetkým aj z dôvodu, že žalovaná spláca spoločný úver, ktorý mal slúžiť aj na financovanie nehnuteľností. Žalobca zároveň konajúci súd žiadal, aby do masy BSM zahrnul aj sumu 164.999 eur, ktorú si žalovaná previedla na svoj bankový účet z účtu žalobcu. Tento prevod žalovaná odôvodnila tým, že 80.000 eur musela vrátiť svojim rodičom titulom pôžičky, ktorú rodičia žalovanej údajne poskytli žalobcovi a žalovanej a súčasne tento prevod odôvodňovala tým, že je potrebné splácať spoločný úver, pričom žalovaná mala údajne obavy, ktoré však neboli ničím podložené a boli jednoznačne vykonštruované, že žalobca nebude splácať spoločný úver a ani nevráti údajnú pôžičku jej rodičom. Žalobca popieral a aj v tomto odvolaní popiera akúkoľvek nesplatenú pôžičku, ktorú by mal spolu so žalovanou voči jej rodičom a považuje tieto tvrdenia o pôžičke za vykonštruované zo strany žalovanej. Naďalej trval na tom, že suma 80.000 eur by mala byť zahrnutá do masy BSM. Okrem uvedeného z výpisu z bankového účtu žalovanej vyplynulo, že žalovaná minula z prevedených peňazí sumu vo výške 24.395,56 eura pre vlastné potreby, pričom žalobca vyzval žalovanú preukázať, na čo tieto finančné prostriedky použila, ako i poukázal na to, že dôkazné bremeno použitia finančných prostriedkov zaťažuje žalovanú. Žalobca i naďalej žiadal, aby boli tieto finančné prostriedky zahrnuté do masy BSM. Pre úplnosť dodal, že na bankovom účte žalovanej zostali ku dňu vyporiadania BSM finančné prostriedky len vo výške 60.603,44 eura (164.999 eur - 80.000 eur ako údajná pôžička vrátená rodičom žalovanej - 24.395,56 eura ako finančné prostriedky minuté žalovanou). Na tomto mieste opätovne poukázal na špekulatívne a účelové konanie žalovanej, ktorej zjavnou snahou bolo získať čo najväčšiu časť BSM a obohatiť sa tak na úkor žalobcu. Žalovaná si previedla najskôr na svoj bankový účet sumu vo výške 164.999 eur z účtu žalobcu, v dôsledku čoho zostal bez finančnej hotovosti. Následne sa žalovaná počas celého súdneho konania snažila poukazovať na to, že nemá dostatočné finančné prostriedky, čo však popiera. Okrem toho, ak by si žalovaná nepreviedla všetky finančné prostriedky z účtu žalobcu, mal by práve tento na svojom účte dostatočné množstvo peňazí, z ktorých by mohol financovať dokončenie nehnuteľností. Žalovaná však zjavne po celý čas koná iba účelovo, z prevedených finančných prostriedkov si uhradzuje dokonca svoje vlastné potreby, aby jej to vyhovovalo a dalo sa to subsumovať pod § 144 Občianskeho zákonníka, čo len poukazuje na jej skutočné pohnútky. Do pasív BSM žalobca aj žalovaná zahrnuli aj dlhý zostatok zo zmluvy o poskytnutí úveru s veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 27.1.2015 č. 5065590606, na základe ktorej im bola poskytnutá suma vo výške 100.000 eur. Žalobca žiadal do pasív zahrnúť zostatkovú sumu úveru vo výške 92.674,77 eura, pričom žalovaná požadovala do pasív BSM zahrnúť úver spolu s príslušenstvom, s čím však žalobca nesúhlasil a i naďalej na svojom názore zotrváva, nakoľko uviedol a bolo v súdnom konaní preukázané, žalovaná mala dostatok finančných prostriedkov na úhradu celej výšky úveru, čím by nebolo potrebné uhrádzať príslušenstvo. Žalovaná neuhradením úveru však spôsobila navýšenie

príslušenstva úveru, a teda jej konaním došlo k zníženiu celkovej masy BSM. Žalovaná tvrdila, že finančné prostriedky vo výške 164.999 eur si previedla na svoj účet z údajnej obavy, že žalobca nebude splácať tento spoločný úver, avšak ani samotná žalovaná ho nesplatila, i keď tak urobiť mohla, namiesto toho minula väčší obnos prevedených peňazí na svoje potreby a na prevod peňazí jej rodičom titulom vrátenia údajnej pôžičky. Žalobca teda trvá na svojich tvrdeniach, aby do pasív BSM súd zahrnul zostatok úveru bez príslušenstva, pričom príslušenstvo by malo ísť na farchu žalovanej, a to vzhľadom na jej nehospodárne konanie. Žalovaná žiadala v súdnom konaní zohľadniť, že po zániku BSM uhradila 20.000 eur zo svojich výlučných prostriedkov na spoločný dlh (vyplývajúci z vrátenia zálohy a zmluvnej pokuty (p. Č. V. A. Z.). Žalobca však namietal takýto záväzok, nakoľko tento vznikol práve v dôsledku, že si žalovaná previedla na svoj bankový účet vyššie spomínanú sumu 164.999 eur, a teda žalobca zostal bez finančných prostriedkov, ktoré mali slúžiť aj na splnenie záväzku voči p. Č.I. V. Z., a teda dokončenie stavby pre uvedené osoby. V dôsledku špekulatívneho konania žalovanej však žalobca nebol schopný stavbu v dohodnutom čase dokončiť, v dôsledku čoho nielen že nedošlo k rozšíreniu masy BSM (k čomu by došlo, keby žalobca vedel dokončiť stavbu), ale ešte bolo potrebné vrátiť zálohu a uhradiť zmluvnú pokutu. Namietal, že by bol povinný uhradiť žalovanej 10.000 eur tak, ako to uviedol konajúci súd v napadnutom rozsudku, a teda táto suma by podľa názoru žalobcu nemala byť odpočítaná z jeho vyrovnacieho podielu v rámci vypořádania BSM.

49. Ako je vyššie uvedené, vo výroku 5 napadnutého rozsudku prikázal konajúci súd nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej, Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie v odseku 120 napadnutého rozsudku a uviedol, že žiadal prikázať nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva aj z dôvodu, že je schopný dostavať rozostavanú stavbu, príp. postaviť si na pozemku novú, a rovnako je schopný zabezpečiť si na takúto činnosť dostatočné finančné prostriedky. Navyše žalovaná nijako nepreukázala, či má dostatočné finančné prostriedky na vyplatenie žalobcu a vynakladanie starostlivosti o nehnuteľnosti, najmä ak ich chce údajne ponechať v súčasnosti ešte len maloletým deťom. Taktiež nepreukázala účelné využitie nehnuteľností, ktoré je jedným zo základných predpokladov prisúdenia nehnuteľností. Žalovaná žije v súčasnosti v Bratislave spolu s maloletými deťmi, a navyše má vlastný byt v Stupave, pričom tvrdenia žalovanej o tom, že nehnuteľnosti by chcela ponechať deťom, sú iba účelové a ničím nepodložené úvahy a domnienky žalovanej, že by spoločné deti niekedy v budúcnosti tieto nehnuteľnosti využili. Navyše, maloleté deti sú aj dedičmi po žalobcovi, preto tento argument žalovanej je bezpredmetný. Žalovaná aj maloleté deti majú zabezpečené v súčasnosti bývanie, pričom je to práve žalobca, ktorý zostal dlhodobo bez akéhokoľvek trvalého bývania, a to vzhľadom aj na prieťahy v súdnom konaní, ktoré trvalo neprímerane dlhých 5 rokov. V tejto súvislosti dodal, že sám rokoval s niekoľkými investormi za účelom dostavania nehnuteľnosti, avšak vzhľadom na dĺžku konania sa dostal do dlhodobej právnej neistoty, kedy nevedel, či mu vôbec nehnuteľnosti budú prikázané a kedy vôbec dôjde k rozhodnutiu súdu, a teda nebolo možné vopred uzatvoriť zmluvu s niektorým investorom, ktorou by sa daný investor zaručil financovať výstavbu dvojdomu a ktorou by zároveň vedel žalobca v danom čase preukázať, že bude mať dostatočné finančné prostriedky. Okrem toho je ešte vedený takúto dlhú dobu aj ako úverový dlžník, čo mu komplikuje získať úver z banky. Naďalej zotrváva na tvrdení, že finančné prostriedky na dokončenie nehnuteľností ako i prípadné vyplatenie žalovanej má k dispozícii bude. Ako bolo uvedené, je schopný nehnuteľnosti účelovo využívať a rovnako je schopný si ich svojpomocne dokončiť. Okrem uvedeného poukázal na skutočnosť, že nehnuteľnosti nadobudli žalobca a žalovaná aj z dôvodu podnikateľskej činnosti žalobcu, a teda je to žalobca, ktorý sa zaslúžil o získanie predmetných nehnuteľností, pričom v takom prípade by nehnuteľnosti mali byť prikázané práve žalobcovi. Na tomto mieste poukázal na súvisiaci judikát Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 1054/2004 (C 2529). Bol toho názoru, a to vzhľadom na všetky svoje tvrdenia aj dôkazy predložené v súdnom konaní, že prejednáváná vec predstavuje práve ten odôvodnený prípad, kedy je možné prikázať do vlastníctva jedného z manželov vec z BSM, o získanie ktorej a udržanie ktorej sa prevažnou mierou zaslúžil. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 1280/2011 (C 10683). Bol toho názoru, že v tomto súdnom konaní vyšli najavo rôzne skutočnosti svedčiace pre prikázanie veci každému z účastníkov, avšak je zároveň toho názoru, že vo väčšej miere tieto skutočnosti nasvedčovali na prikázanie veci práve žalobcovi, a bolo teda na úvahe súdu, aké riešenie zvolíť. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na to, že rozhodnutie súdu by malo byť vždy spravodlivé, pričom na tomto mieste poukázal na judikatúru Ústavného súdu ČR: IV.ÚS 1241/12 zo dňa 13.3.2013. V nadväznosti na uvedené je jednoznačne názoru, že nehnuteľnosti mali byť prikázané jemu, keďže takéto rozhodnutie by bolo spravodlivé vzhľadom na to, že nemá vlastné bývanie a o získanie nehnuteľnosti sa zaslúžil najmä on, pričom rovnako je schopný nehnuteľnosti účelne využívať. Kritérium pre prikázanie nehnuteľností, ktoré si zvolil konajúci súd využívajúc formalistický postup v konaní, je v tomto prípade v rozpore s princípom

spravodlivosti, keďže je presvedčený, že spĺňa viac predpokladov na prikázanie nehnuteľností ako žalovaná, v ktorej prospech hovorí iba vyššie spomenuté kritérium, podľa ktorého veci zo zaniknutého BSM sa majú medzi účastníkov rozdeliť tak, aby suma, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie podielu bola čo najmenšia.

50. Žalobca okrem iného v súdnom konaní žiadal, aby žalovaná preukázala použitie sumy 24.395,56 eura, ktoré použila na vlastné účely, pričom žiadal, aby aj táto suma bola zahrnutá do masy BSM. Následne právny zástupca žalovanej predložil výpis z bankového účtu žalovanej s rukou dopísaného účelu použitia predmetných finančných prostriedkov. Súd prvej inštancie napokon v napadnutom rozsudku z uvedenej sumy započítal do masy BSM iba sumu vo výške 1.800 eur, na ktorú okrem iného poukazoval žalobca vo svojej záverečnej reči a ktorú žalovaná previedla svojej matke. Zvyšnú sumu súd prvej inštancie do masy BSM nezapočítal, nakoľko podľa jeho názoru bolo na žalobcovi, aby súdu uviedol konkrétne, ktoré položky v akej výške na výpisoch z účtu žalovanej namieta. Uviedol, že s uvedeným tvrdením súdu prvej inštancie (viď odsek 103 rozsudku) nesúhlasí, nakoľko v iných odsekoch rozsudku (napr. odsek 89) samotný súd poukazuje na to, že v takomto prípade dôkazné bremeno zaťažuje toho manžela, ktorý vybral peňažné prostriedky z účtu, pričom žalobca je toho názoru, že rukou dopísané použitie finančných prostriedkov nemôže predstavovať dôkaz preukazujúci skutočné použitie takýchto peňažných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu teda žalovaná neunesla dôkazné bremeno a finančné prostriedky mali byť zahrnuté do masy BSM. Mal za to, že z judikatúra súdov vypláva, že do masy BSM nebudú zahrnuté minulé finančné prostriedky len v takom prípade, ak bude preukázané ich použitie v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalovaná nepreukázala použitie finančných prostriedkov vo výške 24.395,56 eura práve v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nebolo povinnosťou žalobcu namietať uvedenú sumu po jednotlivých častiach tak, ako žalovaná finančné prostriedky z účtu vyberala. Uvedené by bolo neprimeraným a nehospodárnym zaťažením žalobcu.

51. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie v súvislosti so zahrnutím úveru spolu s príslušenstvom do pasív BSM. Ako bolo jednoznačne preukázané v tomto súdnom konaní, žalovaná mala dostatočné finančné prostriedky na úhradu celej zvyšnej dlžnej čiastky úveru. Napokon uhrádzanie úveru bol aj dôvod, prečo si previedla na svoj bankový účet takú vysokú čiastku (164.999 eur). Neuhradím zvyšnej čiastky úveru spôsobila zníženie masy BSM, z toho dôvodu žiada, aby súd prvej inštancie prihliadal pri vyporiadaní BSM aj na túto skutočnosť, nakoľko ako bolo preukázané aj uvedením súvisiacej judikatúry, pri vyporiadaní by sa malo prihliadať aj na skutočnosť, kto svojím nehospodárnym konaním spôsobil úbytok spoločných prostriedkov.

52. Bol názoru, že konajúci súd nesprávne posúdil všetky tvrdenia aj predložené dôkazy v súdnom konaní v súvislosti s údajnou pôžičkou od rodičov žalovanej, a teda došlo k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď súd prvej inštancie dospel k záveru, že rodičia žalovanej poskytli žalobcovi a žalovanej údajne pôžičku vo výške 40.700 eur (pre úplnosť dodal, že podľa tvrdení žalovanej bola táto údajná pôžička vo výške 80.000 eur). Mal za to, že takáto pôžička nebola ničím jednoznačne preukázaná, pričom v tomto prípade dôkazné bremeno zaťažovalo žalovanú, ktorá neposkytla žiaden relevantný dôkaz preukazujúci vznik takejto pôžičky, a to ani v sume uvádzanej súdom, t. j. v sume 40.700 eur (a teda nie v sume uvádzanej žalovanou, t. j. 80.000 eur). Aj z toho dôvodu naďalej trvá na tom, aby aj suma vo výške 40.700 eur, ktorú súd prvej inštancie označil ako pôžička od rodičov žalovanej, bola zahrnutá do masy BSM, resp. aby do masy BSM bola zahrnutá celá suma, ktorú žalovaná previedla svojím rodičom titulom vrátenia údajnej pôžičky, t. j. suma vo výške 80.000 eur.

53. Nesúhlasil s názorom konajúceho súdu, podľa ktorého by mala mať žalovaná nárok voči žalobcovi na nahradenie polovice zo sumy 20.000 eur, ktorú vynaložila zo svojich už výlučných prostriedkov, a teda podľa názoru súdu bolo potrebné vysporiadať u žalobcu 10.000 eur. V súdnom konaní jednoznačne aj odvolávajúci sa na súvisiacu judikatúru poukázal na skutočnosť, že sumu 20.000 eur bolo potrebné uhradiť v dôsledku nehospodárneho konania žalovanej, ktorá si previedla na svoj bankový účet takmer všetky finančné prostriedky z účtu žalobcu, pričom tieto mali slúžiť aj na dokončenie stavby pre p. Č. V. A. Z. Ak by došlo k dokončeniu stavby, túto by uvedeným osobám mohli žalobca so žalovanou predat', a teda by došlo k rozšíreniu masy BSM. Konaním žalovanej, ktorá zjavne chcela získať čo najväčšiu časť z masy BSM do svojej dispozičnej sféry, nedošlo k rozšíreniu masy BSM, ale dokonca bolo potrebné v dôsledku takéhoto konania žalovanej vrátiť zálohu a uhradiť zmluvnú pokutu. Je preto toho názoru, že tieto výdavky by mala znášať výlučne žalovaná, nakoľko ich výlučne žalovaná spôsobila. A teda namieta

povinnosť uhradiť žalovanej sumu vo výške 10.000 eur. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na judikatúru Najvyššieho súdu ČR, napr. sp. zn. 22 Cdo 14/2006 (PR, 2007, č. 3).

54. Zhrnúc tvrdenia a dôkazy predložené v tomto súdnom konaní zo strany žalobcu ako i zhrnúc vyššie uvedené má žalobca za to, že: 1. Súdne konanie malo iné vady konania, predovšetkým vo vzťahu k nespravodlivému súdnomu rozhodnutiu, na základe ktorého nehnuteľnosti boli prikázané žalovanej, pričom bol to práve žalobca, ktorý preukázal ich účelné využitie. V dôsledku takéhoto nespravodlivého rozhodnutia súdu by mala žalovaná nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva ďalšie nehnuteľnosti, pričom sama je vlastníčkou bytu v Stupave a býva v lukratívnej štvrti v Bratislave. Súd prvej inštancie použil výslovne formalistický prístup a nebral do úvahy špecifické okolnosti prejednávanej veci ako i relevantnú judikatúru podporujúcu tvrdenia i nároky žalobcu. 2. Súd prvej inštancie napriek tomu, že aplikoval správnu právnu normu (predovšetkým § 150 Občianskeho zákonníka), nesprávne právne posúdil prejednanú vec, keď nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, pričom nebral do úvahy špecifické okolnosti prípadu, ako i to, že o získanie nehnuteľností sa pričínil žalobca a bol by to práve žalobca, ktorý by vedel nehnuteľnosti účelne využívať. 3. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k podľa názoru žalobcu nesprávnemu presvedčeniu, že nehnuteľnosti majú byť prikázané do výlučného vlastníctva žalovanej. 4. Súd prvej inštancie nebral vôbec do úvahy skutočnosť, že žalovaná previedla finančné prostriedky vo výške 164.999 eur násilím z bankového účtu žalobcu, pričom v tejto súvislosti bolo začaté v minulosti aj trestné stíhanie. Žalovaná i keď disponovala tak vysokou čiastkou finančných prostriedkov, nesplátila spoločný úver žalobcu a žalovanej (ani jeho časť formou mimoriadnej splátky), pričom žalobca nemohol dokončiť nehnuteľnosť, resp. dokončiť rozostavanú stavbu, ktorá práve v dôsledku konania žalovanej schátrala, a teda aj v tejto súvislosti sa pričínila o zníženie masy BSM. 5. Súd prvej inštancie nebral do úvahy argumenty žalobcu v súvislosti s prevodom uvedenej finančnej čiastky na účet žalovanej a tým, že žalovaná mohla uhradiť celý spoločný úver. Žalovaná sama uvádzala, že finančné prostriedky previedla z obavy, že žalobca nebude splácať spoločný úver, ktorý však žalovaná do dnešného dňa nesplátila, čím len navýšila príslušenstvo úveru. Žalobca preto žiada, aby toto konanie žalovanej bolo zohľadnené pri určovaní pasív, pričom aj naďalej trvá na tom, že do pasív by mala byť zohľadnená iba výška úveru v sume 92.674,77 eura. 6. Súd prvej inštancie v súdnom konaní neskúmal a ani nebral do úvahy, kto bol príčinou rozpadu manželstva medzi žalobcom a žalovanou, pričom v zmysle platnej judikatúry sú tieto príčiny, ak majú dopad na hospodárenie so spoločným majetkom, významné pri určovaní výšky podielov. 7. Súd prvej inštancie neskúmal, akú výšku finančných prostriedkov mala žalovaná na svojom bankovom účte L. Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý žiadal pôvodne vysporiadať, čím nemuselo dôjsť k náležite zistenému skutkovému stavu.

55. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu považuje za vecne správne, a žiadala ho potvrdiť v celom rozsahu. Žalobca v prvej časti odvolacích dôvodov iba opakovane zhrnul svoje návrhy a konštatovania, tak ako ich uvádzal počas celého konania vo svojich písomných vyjadreniach a vyjadreniach pred súdom. Vo vzťahu k prikázaniu nehnuteľnosti žalovanej prvoinštančný súd podrobne vysvetlil v zmysle platnej judikatúry prečo prisúdil predmetnú nehnuteľnosť práve žalovanej. Dôvody odvolania A-D, ktoré mali byť v tejto časti súdom porušené, žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval. Nie je zrejmé v čom malo spočívať porušenie práva na spravodlivý proces, akou inou vadou konania je predmetná vec postihnutá a pod. Žalobca sa odvoláva na skutočnosť, že z dôvodu jeho podnikateľskej činnosti mala byť prisúdená práve jemu, lebo sa zaslúžil o získanie predmetných nehnuteľností. V samotnom konaní však bolo preukázané v akej miere vykonával tento svoju podnikateľskú činnosť a práve naopak, že vďaka záložnému právu na jej nehnuteľnosť získali finančné prostriedky na výstavbu domu a vďaka pôžičke a pomoci od jej rodičov mohli začať a následne pokračovať s výstavbou domu. Nie je zrejmé, ako môže byť kúpa pozemku na výstavbu domu manželmi z pohľadu žalobcu jeho podnikateľskou činnosťou. Zároveň poukazujúc na mieru dokončenosti stavby, na ktorej sú vykonané iba zvislé steny bez zastrešenia, je možné konštatovať, že na takúto činnosť nemal žalobca ani podnikateľské oprávnenie, nemohol vykonávať remeselnú činnosť murára. Naopak od ukončenia manželstva sa o nehnuteľnosť nezaujímal a udržiavala ju minimálne v rozsahu kosenia ona spolu s jej otcom. Považovala za pozoruhodnú skutočnosť, keď žalobca uvádza, že spravodlivé by bolo ak by prvoinštančný súd prikázal nehnuteľnosť jemu, lebo nemá kde bývať a sa o jej získanie zaslúžil najmä on, hoci to v samotnom konaní žiadnym spôsobom nepreukazoval a na strane druhej deklaruje, že rokoval s viacerými investormi ohľadne financovania výstavby rodinného domu, čím deklaruje, že z jeho strany nejde o zabezpečenie vlastného bývania, ale komerčný účel získania nehnuteľnosti v prospech tretej osoby. Nehovoriac o skutočnosti, že v samotnom konaní po

preukázaní, že je na neho vedené exekučné konanie pre neplatenie výživného na maloleté deti, toto uhradil, nakoľko si bol vedomý, že by to bol zrejmy dôvod pre neprikázanie nehnuteľnosti do jeho vlastníctva. Za nespravodlivé súdne rozhodnutie nie je možné považovať rozhodnutie, v rámci ktorého súd nevyhovel návrhu žalobcu. Žalobca neuviedol v čom je rozhodnutie prvého stupňa nespravodlivé s poukazom na rozpor s konkrétnymi zákonnými ustanoveniami alebo platnou judikatúrou. Nepravdivé tvrdenia o násilnom prevode finančných prostriedkov bolo vyvrátené v konaní aj samotnými závermi OČTK. O nehnuteľnosť sa žalobca od rozvratu manželstva nezaujímal, rozhodne ju nemal záujem dostávať na účely vlastného bývania. Má za to, že prvoinštančný súd s i v napadnutom rozsudku osvojil správne zistený skutkový stav, podrobne sa zaoberal aj všetkými podstatnými námietkami žalovaného a preto odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky zákonné kritéria odôvodnenia rozsudku, pričom poukázala aj na judikatúru ESLP, podľa ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Množstvo rozhodnutí súdu vo vzťahu k spravodlivému procesu žiadnym spôsobom nespochybňuje rozhodnutie prvoinštančného súdu, práve naopak poukázala na skutočnosť, že všeobecné súdy a aj ústavný súd opakovane judikovali čo je podstatou práva na spravodlivý proces napr. v uznesení NS SR sp. zn. 8 Cdo 187/2017. Vo veci namietaného použitia sumy 24.295,56 eura plne súhlasila s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu ako to uviedol v odseku 98 a nasl. rozsudku. Nakoľko žalobca namietal použitie uvedených finančných prostriedkov v prospech rodiny a ich konkrétny účel, bol súdu zo strany môjho právneho zástupcu doložený prípis so špecifikáciou konkrétnych účelne vynaložených prostriedkov spolu s podrobným výpisom z účtu, ktorý preukazoval jednotlivé úhrady a výbery, čím si splnila svoju povinnosť preukázania použitia uvedenej sumy v prospech rodiny. V žiadnom prípade nešlo iba o „rukou“ dopísaný účel použitia finančných prostriedkov. Rukou bol dopísaný iba druh obchodu alebo služieb, nakoľko súd nemá povinnosť skúmať, aký predmet činnosti vykonáva jednotlivý predajca - poskytovateľ služieb, ktorému boli adresované platby. Naopak bol to žalobca, ktorý v zmysle Civilného sporového poriadku § 151 moje skutkové tvrdenia výslovne nepoprel, čím sa považujú za nesporné. Žiadnym spôsobom sa k jednotlivým položkám použitia finančných prostriedkov žalobca nevyjadril a preto nie je namieste tvrdenie použitia prostriedkov v rozpore s § 144 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k príslušenstvu, prvoinštančný súd postupoval plne v súlade s judikatúrou súdov SR ako aj súdov ČR, na čo bolo poukazované v konaní a teda námietka žalobcu je v tomto bode ohľadne nesprávneho právneho posúdenia nedôvodná. Bola názoru, že v konaní podrobne a chronologicky súdu vysvetlila postup financovania výstavby nehnuteľností v manželstve a tým aj samotnú pôžičku poskytnutú im ako manželom zo strany jej rodičov. Zotrvála na tom, že im boli požičané prostriedky vo vyššom rozsahu, avšak samotný žalobca potvrdil poskytnutie pôžičky 50.000 eur na kúpu pozemku v U., aj keď tvrdil, že táto mala byť splatená z predaja rodinného domu, čo opätovne nad všetky pochybnosti uvedením jednotlivých transakcií vyvrátila. Pôžička jednoznačne nemohla byť vrátená z predaja rodinného domu v U.. Žalobca pri výstavbe nehnuteľností v rámci celého konania uvádza iba aktíva, žiadne pasíva, teda finančné prostriedky, z ktorých boli nehnuteľnosti kúpené, resp. postavené. Rovnako je neprijateľné, aby znášala sama záväzok, ktorý im ako manželom vznikol počas trvania manželstva v dôsledku povinnosti vrátiť zaplatenú zálohu a uhradiť zmluvnú pokutu. Žiadnym spôsobom nekonala v rozpore so zákonom a uhradila ich spoločný dlh a uplatňovala v konaní iba jej náležiacu polovicu uhradenej sumy. Opätovne žalobca sa stavia do polohy, že pre neho z ich BSM vyplynuli iba aktíva a žiadne pasíva, čo je neprijateľné. Prvoinštančný súd tieto skutočnosti jednoznačne správne právne vyhodnotil. Na jednotlivé argumenty uvádzané v odvolaní žalobcom už reagovala počas samotného konania a to jednotlivými písomnými vyjadreniami, ako aj vyjadreniami na samotných pojednaniach a na týchto v plnom rozsahu zotrváva. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností považuje odvolanie žalobcu za neopodstatnené a navrhla rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny a zákonný v celom rozsahu potvrdiť.

56. Žalobca odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v časti o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, konkrétne vo výroku 4., 5. a 6. Odvolací súd v odvolacom konaní, predmetom ktorého je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov však nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, keďže ide o konanie, v ktorom určitý spôsob vyporiadania vyplýva zo zákona. I keď výroková časť rozsudku o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov obsahuje vždy viacero výrokov (medziiným o tom, čo sa z bezpodielového spoluvlastníctva manželov prikazuje tej - ktorej strane konania a o tom, či a čo má jedna z nich plniť druhej na ich úplné vyrovnanie), treba na toto rozhodnutie hľadieť ako na jednotný celok, ktorý má komplexne vyporiadať doterajšie práva strán sporu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a konštituovať ich nové práva. Ak jedna strana sporu napadne odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva

manželov (či už ako celok, alebo niektorý z jeho výrokov), v takom prípade žiadny z výrokov odvolaním napadnutého rozhodnutia vo veci samej nenadobúda oddelene právoplatnosť (§ 367 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania, ani spôsobom vyporiadania ako o ňom rozhodol súd prvej inštancie, preto môže napadnuté rozhodnutie len ako celok buď potvrdiť (§ 387 C. s. p.) alebo zmeniť (§ 388 C. s. p.) alebo zrušiť (§ 389 C. s. p.). Odvolací súd bez viazanosti rozsahom odvolania (§ 379 písm. c/ C. s. p), viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C. s. p.); dôvodom zmeny napadnutého rozsudku nebola jeho vecná nesprávnosť, pretože odvolací súd neposúdil okolnosti významné pre meritórne rozhodnutie veci odlišne od súdu prvej inštancie (nedeklaroval práva a povinnosti sporových strán odlišne), ale nadbytočnosť výroku 4, týkajúci sa zápočtov, ktorý do výrokovej časti napadnutého rozhodnutia nepatrí. Rozsudok verejne vyhlásil 26.6.2025 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

57. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

58. Podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

59. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých.

60. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie zoširoka a dôsledne vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými aspektmi žaloby o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

61. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre rozhodnutie, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu a žalovanej týkajúcich sa nimi navrhovaných spôsobov vyporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver vyjadrený v spôsobe vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, ktorý vyplýva z napadnutého rozsudku.

62. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku v dostatočnom rozsahu rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo daným spôsobom; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

63. Na margo námietky žalobcu, ktorá sa týkala nesúhlasu žalobcu s prikázaním nehnuteľnosti a rozostavanej a neskolaudovanej stavby žalovanej, odvolací súd uvádza, že právna úprava bezpodielového spoluvlastníctva manželov ani v rámci úpravy vyporiadania (§ 150 Občianskeho zákonníka) nestanovuje presné kritériá pre určenie toho, ktoré súčasti vyporiadavaného majetku budú každému z manželov prikázané, ani hľadiská určujúce k čomu má súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov prihliadnuť. Hľadiská uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka sú skôr hľadiská rozhodné pre rozhodovanie o výške podielov.

64. Je pravdou, že judikatúra za jedno z hľadísk rozhodných pre prikázanie veci definovala účelné využitie veci a do istej miery možno prihliadnuť i k tomu, ktorý z účastníkov po rozvedení manželstva veci užíva, avšak prikázanie veci musí byť v súlade so zásadou, podľa ktorej sa veci zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva majú medzi rozvedených manželov rozdeliť tak, aby čiastka, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie jeho podielu bola možno čo najnižšia. Ak v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vyjdú najavo rôzne skutočnosti svedčiace pre prikázanie veci každému z účastníkov, je na úvahe súdu, aké riešenie zvolí, pričom riadne odôvodnenú úvahu môže odvolací súd spochybníť len v prípade zjavnej neprimeranosti.

65. Úvaha súdu prvej inštancie o prikázaní nehnuteľnosti a rozostavanej a neskolaudovanej stavby žalovanej rešpektuje plne zásadu, podľa ktorej sa veci zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva majú medzi rozvedených manželov rozdeliť tak, aby čiastka, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie jeho podielu bola možno čo najnižšia. Súd prvej inštancie náležite zohľadnil, že rozostavaná stavba nie je vzhľadom na svoj súčasný stav určená k priamemu užívaniu, vyžaduje si značnú investíciu a súčasne žalovaný nepreukázal, že by mal peňažné prostriedky v dostatočnej výške na vyplatenie žalobkyne, nakoľko ak by mu bola rozostavaná a neskolaudovaná stavba prikázaná, výška jeho vyrovnacieho podielu by bola značne vyššia (keďže nepreberá spoločný dlh), ako to je v prípade prikázania nehnuteľnosti a rozostavanej a neskolaudovanej stavby žalovanej, ktorá zároveň preberá aj spoločný úver (odsek 120 napadnutého rozhodnutia).

66. A pretože súd prvej inštancie správne zohľadnil majetkovú situáciu žalovaného, na základe ktorej správne aplikoval aj zásadu minimalizácie výšky vyporiadacieho podielu, pričom relevantné sú tiež skutkové zistenia súdu prvej inštancie, že rozostavaná a neskolaudovaná stavba nie je v súčasnej dobe vzhľadom k svojmu stavu obývateľná, použitie a hodnotenie súboru kritérií, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie v rámci úvahy o prikázaní nehnuteľnosti a rozostavanej a neskolaudovanej stavby do výlučného vlastníctva žalovanej, je plne v súlade s požiadavkami ustálenej judikatúry rešpektujúcej aplikáciu minimálnej výšky vyporiadacieho podielu. Odvolací súd úvahu súdu prvej inštancie nepovažuje za zjavne neprimeranú a teda nesprávnu.

67. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu, že súd prvej inštancie mal do majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov započítať sumu 24.395.56 eura, ktorú žalovaná mala použiť na vlastné účely. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že peňažné prostriedky v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov môže každý z manželov vyberať z účtu a používať na bežnú potrebu. Preto pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdom nemožno prihliadať k čiastkam, ktoré boli vybrané z účtu, na ktorom boli uložené úspory manželov a spotrebované za trvania manželstva, ibaže boli peňažné prostriedky vynaložené na výlučný majetok jedného z manželov alebo ide o prostriedky, s ktorými sa nakladalo v rozpore s § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide teda o posúdenie toho, či nakladanie s majetkom v konkrétnom prípade tvorí obvyklú správu majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Toho manžela, ktorý finančné prostriedky z účtu v peňažnom ústave vyberie, ťaží bremeno tvrdenia a dôkazu o tom, akým spôsobom tieto prostriedky použil. V prípade, ak tieto prostriedky použil pre seba alebo spôsobom, ktorý nepredstavuje uspokojovanie potrieb rodiny, prípadne túto sumu nespotreboval a ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva ňou disponoval, tieto peňažné prostriedky treba vyporiadať ako súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov (vnos do oddeleného majetku manžela); druhý z manželov, ktorý sa vyporiadania týchto peňažných prostriedkov domáha, nesie dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdenia, že peňažné prostriedky neboli ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov spotrebované a preukázanie, že tieto peňažné prostriedky boli nadobudnuté za trvania manželstva a boli z účtu v peňažnom ústave vybrané, resp. na vyjadrenie súhlasu či nesúhlasu pri zisťovaní, akým spôsobom a na aký účel boli tieto peňažné prostriedky použité. Výber peňažných prostriedkov z účtu v peňažnom ústave nemôže byť neplatným právnym úkonom; ak preto použitie peňažných prostriedkov presahuje rámec bežných vecí, potom k takému výberu nemožno

prihliadať a tieto peňažné prostriedky je potrebné zaradiť do masy bezpodielového spoluvlastníctva a vyporiadať.

68. Jednou zo základných zásad civilného sporného konania je však aj dispozičná zásada, ktorá spočíva v procesnej iniciatíve, ktorá patrí sporovým stranám, ktoré disponujú konaním ale i jeho predmetom. Dispozícia predmetom konania je upravená v § 216 ods. 2 C. s. p. podľa ktorého súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je jedným z prípadov, kedy z hmotného práva vyplýva určitý spôsob vyporiadania vzťahov medzi stranami. Pokiaľ ide o otázku viazanosti návrhom v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vychádza sa z toho, že v konaní súd vyporiadava iba tie veci (majetok), ktoré patria do tohto spoluvlastníctva, a ktoré strany urobili predmetom konania. Prekročiť ich návrhy môže súd len ohľadom ceny vyporiadavaného majetku a toho, ako ho medzi bývalých manželov rozdelí.

69. Aj pre konanie o vyporiadanie BSM teda platí, že predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán, môžu byť len veci, ktoré strany urobili predmetom konania, teda veci, ktoré niektorý z manželov označil za veci patriace do ich BSM a navrhol, aby takáto vec bola v konaní o vyporiadanie BSM prikázaná niektorému z nich za náhradu. To isté logicky platí aj pre pohľadávky každého z manželov z titulu náhrady toho, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a spoločné pohľadávky voči niektorému z nich z titulu náhrady toho, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na jeho oddelený majetok (§ 150 veta druhá Občianskeho zákonníka). Ak žiadny z účastníkov nepožiadaval o to, aby mu bola vrátená určitá čiastka vynaložená z jeho oddelených prostriedkov na obstaranie spoločnej veci, alebo aby bola započítaná určitá čiastka vynaložená zo spoločných prostriedkov na oddelený majetok druhého, bolo by prekročením návrhu nad rámec ustanovenia § 216 ods. 2 C. s. p., ak by súd takýto zápočet vykonal.

70. Súčasťou tzv. širšieho vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je teda aj vyporiadanie tzv. „vnosov“ (z výlučného majetku na majetok spoločný alebo zo spoločného majetku na majetok výlučný). Súd prvej inštancie správne vychádzal z dispozičnej zásady civilného sporného konania, ktoré je založené na princípe návrhovosti, t. j. že predmetom vyporiadania môžu byť len tie pohľadávky každého z manželov z titulu úhrady toho, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a ich spoločné pohľadávky voči niektorému z nich z titulu náhrady toho, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na jeho oddelený majetok, ktorý urobili predmetom konania. Ak potom ide o vyporiadanie vnosov z majetku BSM do oddeleného majetku druhého manžela, vo všeobecnej rovine to predpokladá tvrdenie manžela, ktorý žiada o zápočet, že konkrétne finančné prostriedky (či majetok) BSM boli použité v prospech oddeleného majetku druhého manžela a súčasne požiadavku (návrh), aby bolo uhradené to, čo zo spoločného bolo vynaložené na oddelený majetok druhého manžela.

71. Súčasne hodno zdôrazniť, že konanie o vyporiadanie BSM nie je vyúčtovacím sporom a pri vyporiadaní BSM sa nemožno domáhať náhrady toho, čo bolo vynaložené na zadováženie vecí, ktoré slúžia bežnej osobnej potrebe jedného z manželov alebo na úhradu jeho bežných povinností, prípadne na úhradu povinností, ktoré vyplývajú zo zákona (Zborník IV, s. 502). Neprihliada sa ani na pohľadávky bezpodielového spoluvlastníctva voči oddelenému majetku, ktoré sa týkajú nákladov na bežnú údržbu výlučného majetku jedného z manželov, ak sa tento majetok užíva na zabezpečenie potrieb rodiny, či náklady na bežné predmety osobnej potreby jedného z manželov vynaložených zo spoločného majetku manželov, ak ide o veci obvyklé a primerané osobnej potrebe (R 42/1972).

72. Záver súdu prvej inštancie, že nestačí iba všeobecné tvrdenie žalobcu, že žalovaná minula počas trvania manželstva zo spoločných peňazí 24.295,56 eura, ale bol povinný označiť konkrétnu platbu, ktorá bola použitá žalovanou v rozpore so zásadami nakladania so spoločnými prostriedkami a súčasne požiadať súd o jej započítanie, je plne v súlade s vyššie uvedenými teoreticko-právnymi východiskami. Súd prvej inštancie správne tiež skonštatoval, že nie je povinný prešetrovať jednotlivé transakcie na účte a bez návrhu vykonávať zápočty. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že označenie platieb, ktoré žiada započítať by bolo neprímeraným a nevhodným zaťažením žalobcu. Ak potom súd prvej inštancie nezapočítal do vyporiadania žalobcom bližšie neoznačené finančné výbery z účtu žalovanej, pretože žalobca neuviedol v akej výške a čo presne žiada započítať, nie je možné jeho postupu nič vytknúť. Žalobca napokon ani v podanom odvolaní neidentifikoval platby, ktoré navrhuje započítať. Navyiac zo

skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že gro platieb, ktoré tvorili sumu 24.295,56 eura boli platby ako cvičenie pre deti, škola, ošatenie, drogéria, potraviny a podobne, čo vyplýva z toho, že pri samotných bezhotovostných prevodoch bol presný popis, na aké účely boli prostriedky použité; tieto finančné prostriedky boli jednoznačne použité na účely BSM a starostlivosť o rodinu a žalobca nemá nárok na ich uplatnenie v rámci masy BSM.

73. Pokiaľ žalobca namietal, že do pasív BSM nemal byť zahrnutý úver spolu s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaná mala dostatok finančných prostriedkov na úhradu celej zvyšnej čiastky úveru, odvolací súd uvádza, že táto námietka je bez právnej relevancie, nakoľko nemá žiaden vplyv na spôsob vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, resp. ustálenie výšky spoločného dlhu pre účely vyporiadania. Navyiac samotný žalobca v podanom odvolaní poukazuje na to, že žalovaná previedla finančné prostriedky na svoj účet z údajnej obavy, že žalobca nebude úver splácať. V konaní však bolo preukázané, že žalovaná dlžnú sumu uhrádzala tak, ako bolo dohodnuté v zmluve a to pravidelnými mesačnými splátkami.

74. Za neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu, že súd prvej inštancie ohľadom pôžičky, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko z obsahu podaného odvolania nie je zrejmé, v čom konkrétne spočívajú pochybenia súdu prvej inštancie v posúdení preukázania existencie pôžičky poskytnutej rodičmi žalovanej, z ktorých vychádzal (konkrétne odsek 94 napadnutého rozsudku). Žalobca tak znemožnil odvolaciemu súdu preskúmanie napadnutého rozsudku z hľadiska opodstatnenosti takto uplatnenej odvolacej námietky.

75. Napokon pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyporiadal nárok žalovanej na nahradenie polovice zo sumy 20.000 eur, nakoľko žalovaná vznik tohto výdavku zavinila, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (konkrétne odsek 106 a 107), v ktorom sa súd prvej inštancie s touto námietkou dostatočne, zrozumiteľne a správne vyporiadal s tým, že ide o spoločný záväzok, ktorý bol preukázateľne uhradený žalovanou po zániku manželstva; tvrdenie žalobcu, že by vo výstavbe domu, ku ktorému boli zaviazaní spoločne so žalovanou pokračoval potom, ako spoločný vzťah ukončili a odsťahoval sa zo spoločnej domácnosti, sú čisto hypotetické.

76. A pretože žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalobcom prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

77. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli, z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalovaného, spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, ako už bolo uvedené vyššie, išlo o zmenu iba formálnu, nakoľko táto zmena nemala za následok, že odvolací súd posúdil okolnosti významné pre meritórne rozhodnutie veci odlišne od súdu prvej inštancie (odvolací súd nedeklaroval práva a povinnosti sporových strán odlišne) a zmena sa týkala iba vypustenia výroku 4 z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, nakoľko so zápočtami sa súd vyporiadava iba v odôvodnení rozhodnutia, čo je tiež v súlade s tým, že súd môže rozhodnúť o prikázaní iba tých vecí, či majetkových hodnôt, ktoré existujú v čase jeho rozhodnutia.

78. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala v odvolacom konaní plný úspech.

79. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).